

ACTIVITAT NORMATIVA,
JURISPRUDENCIAL
I CONSULTIVA

1. INSTITUCIONS DE L'ESTAT

1.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA ESTATAL

A cura de Carles Viver i Pi-Sunyer

Llei 18/1986, de 5 de maig, reguladora de l'adaptació del Conveni econòmic amb Navarra al nou règim d'imposició indirecta.

1. Introducció

El *Boletín Oficial del Estado* va publicar, el passat dia 7 de maig de 1986, la Llei 18/1986, de 5 de maig, que regula l'adaptació del Conveni econòmic amb Navarra al nou règim d'imposició indirecta.

Navarra és un dels territoris estatals que gaudeix d'un règim tributari especial. Aquest règim tributari de Navarra suposa la coexistència de dos sistemes normatius diferents: el general, aplicable a tot el territori estatal (anomenat «règim comú»), i el que és propi de la Hisenda foral.

L'autonomia normativa de la Hisenda foral navarresa és reconeguda en el número primer del Títol preliminar del Conveni econòmic establert entre l'Administració central i la Diputació Foral de Navarra i aprovat pel Decret-Llei

16/1969, de 24 de juliol,¹ i també en l'apartat 3 de l'article 15 de la Llei Orgànica 13/1982, de 10 d'agost, de Reintegració i Millorament del Règim fiscal de Navarra.²

En l'única Disposició del Títol preliminar del Conveni econòmic navarres vigent,³ es preveu l'harmonització del règim que s'hi conté amb els nous impostos que l'Estat pugui establir.⁴

La introducció de l'IVA a l'Estat espanyol i la diferent regulació dels impostos especials impliquen, per tant, una modificació en el règim fiscal contingut en el Conveni econòmic actual. Per això cal una adaptació del Conveni econòmic al nou règim d'imposició indirecta, en la mesura que l'IVA ha substituït l'IGTE i l'Impost sobre el Luxe, entre altres, els quals, consegüentment, han desaparegut

1. Aquest Decret-llei estableix: «La Diputación Navarra tendrá amplias facultades para mantener y establecer en la provincia el régimen tributario que estime procedente, siempre que no se oponga a los pactos internacionales, al presente convenio o a las contribuciones, rentas o impuestos propios del Estado».

2. On s'estableix que «Navarra tiene potestad para mantener, establecer y regular su propio régimen tributario, sin perjuicio de lo dispuesto en el correspondiente Convenio Económico que deberá de respetar los principios contenidos en el Título Preliminar del Convenio Económico».

3. Aprovat pel Decret-Llei 16/1969, de 24 de juliol.

4. Harmonització fiscal «para el logro de los criterios distributivos sociales y económicos en que se inspira la política nacional. Este precepto asegura, de una parte, la pervivencia del régimen fiscal frente a cualquier intento de uniformidad tributaria y marca, a su vez, los grandes principios a los que ha de ajustarse el ejercicio por Navarra de su poder tributario en congruencia con el debido respeto a la unidad constitucional». Vid. DEL BURGO, Jaime, «La autonomía fiscal en Navarra», dins la *Revista de Hacienda Pública Española*, número 92, 1985, pp. 205 i ss.

del sistema tributari espanyol i, lògicament, del sistema tributari foral navarrès. Amb aquesta finalitat, l'Exposició de Motius de la Llei específica: «*el Gobierno de la Nación y el Gobierno de la Comunidad Foral, de común acuerdo y con arreglo al procedimiento seguido para la elaboración del vigente Convenio económico, han procedido a la adaptación de éste al nuevo régimen de imposición indirecta...*»

D'altra banda, la Llei 30/1985, de 2 d'agost, que és l'actual Llei reguladora de l'IVA, estableix en l'apartat 2 de l'article 2 la situació descrita abans, en el sentit que disposa: «*2.—El Impuesto sobre el Valor Añadido se exigirá de acuerdo con lo dispuesto en esta Ley y en las normas reguladoras de los regímenes de Concerto. Convenio o Cesión de Tributos que sean aplicables para cada Comunidad Autónoma.*»

Conseqüentment, l'aplicació territorial general de l'IVA en el territori peninsular i les Illes Balears no es realitzarà d'una manera uniforme, per tal com aquesta aplicació es durà a terme segons el que estableixen les normes reguladores dels règims de Conveni, Concert i Cessió de Tributs a les Comunitats Autònomes; en definitiva, la Llei actual de l'IVA remet a la normativa específica d'aquests règims especials mitjançant l'adaptació consegüent dels esquemes vigents actualment.

Un cop efectuada aquesta breu introducció, cal assenyalar que el propòsit d'aquest estudi és realitzar un examen succint de l'articulat i el contingut de la Llei 18/1986, de 5 de maig, d'adaptació del Conveni econòmic amb Navarra al nou règim d'imposició indirecta.

2. Examen de l'articulat

La Llei que comentem consta de vuit articles que es divideixen en cinc capítols, tres disposicions transitòries, una disposició addicional i una única disposició final.

2.1. Impost sobre el Valor Afegit

a) Exacció de l'Impost

L'article 18 del Conveni econòmic de Navarra⁵ estableix que en matèria d'imposició indirecta hi ha d'haver una identitat absoluta entre la legislació foral i la legislació estatal o de règim comú; l'article primer de la Llei que és objecte de comentari estableix que a Navarra s'aplicaran els principis bàsics, les normes substantives i formals vigents en el territori de l'Estat. Tot i així, l'Administració de Navarra pot aprovar els models de declaració i ingrés i assenyalar els terminis d'ingrés de l'IVA per a cada període de liquidació.⁶

b) Punts de connexió

La regla general és que els subjectes passius que operen exclusivament a Navarra han de tributar de manera íntegra a l'Administració navarresa, mentre que els subjectes que operen exclusivament en territori comú han de tributar davant l'Administració de l'Estat.

Si un subjecte passiu actua en tots dos territoris alhora (Navarra i el territori comú), ha de tributar davant les dues Administracions en proporció al volum d'operacions que realitzi a cada territori,

5. L'article 18 (Normes de gestió) del Conveni econòmic estableix que, en matèria d'imposició indirecta, «*La Diputación de Navarra aplicará los mismos principios básicos, normas sustantivas, hechos imponibles, exenciones, devengo, bases, tipos y tarifas vigentes en cada momento en territorio común.*»

6. Els models de declaració i ingressos han de contenir, pel cap baix, les mateixes dades que s'expressen en els models establerts per al territori comú, i els terminis d'ingrés no poden diferir substancialment d'aquells que estableix l'Administració de l'Estat; tot això es desprèn de l'esmentat article primer.

d'acord amb els punts de connexió que regula l'article segon. Ara bé, si el volum d'operacions⁷ efectuades l'any anterior a la declaració dels subjectes passius no excedeix els 200.000.000 de pessetes, aquests han de tributar davant l'Administració foral o bé la de l'Estat, segons el lloc on radiqui el domicili fiscal del subjecte passiu.

L'apartat número sis preveu el supòsit que el subjecte passiu comenci la seva activitat; en aquest cas ha de tributar a l'Administració que correspongui, segons els criteris anteriors, d'acord amb el volum d'operacions que realitzi previsiblement durant el primer any d'iniciació, sens perjudici de la regularització que pugui correspondre.

A l'efecte de la Llei que comentem, s'entén que un subjecte passiu opera en un territori determinat i en relació amb l'IVA quan realitza lliuraments de béns i prestacions de serveis, segons els punts de connexió que estableix l'apartat vuit de l'article segon. Aquests punts de connexió coincideixen amb les normes establertes en l'actual Llei reguladora de l'IVA, i les respecten, quan aquesta estableix quin serà el lloc de realització del fet imposable en les relacions internacionals i amb les Canàries, Ceuta i Melilla.⁸

En definitiva, s'entenen realitzats a Navarra els lliuraments de béns sotmesos

a l'Impost segons els punts de connexió següents:

1. Pel que fa als béns immobles, regeix el principi *locus regit actum* en el sentit que els lliuraments s'entenen realitzats a Navarra quan els béns immobles hi estan situats.⁹
2. Quan es tracti de lliuraments de béns on calgui instal·lació o muntatge,¹⁰ i aquestes feines s'efectuïn a Navarra i el cost de l'operació no excedeixi el 15 % del total de la contraprestació.¹¹
3. Quan es tracti de lliuraments de béns mobles corporals, el darrer procés de fabricació o transformació dels quals hagi tingut lloc en territori navarrès.
4. Els lliuraments que realitzin els productors d'energia elèctrica, sempre que els centres generadors es trobin a Navarra.
5. Finalment, s'entenen realitzats en territori navarrès els lliuraments de béns quan la posada en disposició de l'adquirent s'efectuï des d'aquest territori.¹² De la mateixa manera que en la Llei actual de l'IVA,¹³ els lliuraments de béns s'entenen realitzats en el lloc on es trobin en el moment d'iniciar-se el transport, quan aquests hagin de ser transportats per a la posada en disposició de l'adquirent.

7. S'entén per volum d'operacions, segons que es desprèn de l'apartat número 4 de l'article segon, «...el importe total de las contraprestaciones, excluido el IVA y el recargo de equivalencia, en su caso, obtenidos por el sujeto pasivo en todas las actividades empresariales o profesionales que realice, correspondientes a entregas y bienes y prestaciones de servicios gravadas y exentas con derecho a deducción».

8. Capítol III, articles 12 i ss. de la Llei de l'IVA.

9. En un mateix sentit, l'apartat 2.3 de l'article 12 de la Llei de l'IVA assenyala: «Las entregas de bienes inmuebles se entenderán realizadas donde radiquen los mismos.»

10. L'article 12 de la Llei de l'IVA, en l'apartat 2.2, estableix: «Cuando los bienes sean objeto de instalación o montaje antes de su puesta a disposición, la entrega se entenderá realizada en el lugar donde se ultime la instalación o el montaje».

11. L'apartat 8, lletra A, número 2, de l'article segon estableix que «no se entiende realizadas en territorio navarro las entregas de elementos industriales con instalación en dicho territorio si los trabajos de preparación y fabricación se efectúan en territorio común y el coste de la instalación o montaje no excede del 15 por 100 del total de la contraprestación».

12. De conformitat amb allò que estableix el número 1 de l'article 12, ja que la regla general diu que «Las entregas de bienes se entenderán realizadas donde se pongan a disposición del adquirente».

13. Vid. l'article 12, número 2.1, de la Llei de l'IVA.

Pel que fa a les prestacions de serveis s'estableix que, d'acord amb la Llei de l'IVA,¹⁴ es consideren efectuades a Navarra quan aquestes prestacions de serveis es duguin a terme des de Navarra, llevat de les prestacions de serveis relacionades amb béns immobles que no es trobin situats a Navarra.

En tot cas, i malgrat les regles citades anteriorment, és competent per a l'exacció de l'Impost l'Administració corresponent, tant la foral com la central, segons on estigui situat el domicili fiscal del subjecte passiu quan aquest es dediqui a unes operacions determinades, com ara:

1. Lliuraments realitzats per exploracions agrícoles, ramaderes, forestals o pesqueres i armadors de vaixells.
2. Serveis de transports, fins i tot mudança, remolc i grua.
3. Arrendaments de mitjans de transport.

c) Gestió de l'IVA

L'article tercer regula la gestió de l'IVA en els casos en què un subjecte passiu tributi davant totes dues Administracions.

El resultat de la liquidació per IVA s'imputa a l'Administració de l'Estat i a l'Administració navarresa en proporció al volum de les contraprestacions (exclòs l'IVA i, si és el cas, el recàrrec d'equivalència, i també les operacions exemptes). Les proporcions aplicables són determinades d'acord amb l'any precedent.¹⁵ En l'última declaració-liquidació de l'Impost el subjecte passiu ha de calcular les proporcions definitives segons les operacions que realitzi en aquest període.

Pel que fa a la inspecció, destaquem que s'ha d'efectuar segons les regles que estableix el número 7 de l'article tercer, que regula com s'ha de dur a terme aquesta inspecció, la qual depèn de si el subjecte passiu tributa exclusivament en un dels dos territoris, el comú o el foral, o bé si ho fa en proporció al volum d'operacions realitzades en tots dos territoris.

2.2. Impuestos especiales

L'article quart del Capítol II estableix que l'Administració navarresa ha d'exigir els impostos especials sobre l'alcohol i les begudes que se'n deriven, l'impost sobre la cervesa i l'impost sobre feines relacionades amb el tabac, sempre que les fàbriques respectives es trobin en territori navarrès.

Quant a l'impost especial sobre hidrocarburs, es disposa que ha de ser exaccionat per l'Administració de l'Estat en virtut del que estableix l'article 15 del Conveni econòmic vigent. Sens perjudici d'això anterior, el número 3 de l'article setè estableix que la recaptació anual que s'obtingui en concepte d'impost sobre hidrocarburs a Navarra ha de ser considerada com una aportació navarresa a les càrregues generals de l'Estat.

2.3. Fixació de la recaptació de l'IVA

L'únic article de què consta el Capítol IV, el sisè, estableix l'expressió o fórmula matemàtica, el resultat de la qual s'ha d'afegir a la recaptació real obtinguda a Navarra en concepte d'IVA per procedir així a la fixació necessària de la recaptació que s'obtingui en concepte d'IVA.

14. Article 13, número 1.1, on s'estableix: «Los servicios se considerarán prestados en el lugar donde está situada la sede de la actividad económica de quien los preste».

15. Es disposa que «La proporción provisionalmente aplicable en los períodos de liquidación del primer año natural del ejercicio de actividades será fijada por el sujeto pasivo según sus previsiones de operaciones que prevea realizar en cada territorio, sin perjuicio de la regularización fiscal».

L'article esmentat queda en suspens actualment fins que no es procedeixi a l'actualització del Conveni econòmic.

2.4. Compensació per impostos indirectes

L'article setè regula quina ha de ser l'aportació anual en concepte de compensació per la contribució a Navarra dels rendiments obtinguts per IVA i per impostos especials, excepte l'impost especial que recau sobre els hidrocarburs. Aquesta compensació s'ha de determinar cada any amb l'aplicació d'una fórmula matemàtica que s'estableix en l'apartat 2 de l'article setè.

I per últim, l'article vuitè estableix quins han de ser els períodes de liquidació de la compensació anual en concepte d'impostos indirectes.

3. Disposicions transitòries, disposició adicional i disposició final

Tal com ja hem assenyalat abans, la Llei consta de tres disposicions transitòries: la primera declara en suspens la fórmula matemàtica necessària per tal de procedir a la fixació de la recaptació per

IVA, que no entrarà en vigor fins que no s'actualitzi el Conveni econòmic. La segona disposició transitòria es refereix al concepte de «proporció» mencionat en els articles segon i tercer, que estableixen que durant el primer any d'aplicació de l'IVA es prendrà com a proporció provisional aquella que hauria correspost com a definitiva el 1985 si l'IVA hagués estat en vigor. La tercera disposició transitòria regula la compensació en concepte d'impostos indirectes per a l'any 1986.

Hi ha una única disposició adicional que estableix que els valors de recaptació de l'Estat i Navarra han de ser els que certifiquin les respectives Intervencions d'Hisenda i que els valors que siguin utilitzats en les fórmules matemàtiques han de ser els que corresponguin als darrers índexs estadístics oficials elaborats per l'Institut Nacional d'Estadística.

La disposició final deroga les normes contingudes en el Conveni respecte a l'IGTE i l'Impost sobre el Luxe, sens perjudici del dret de les Administracions corresponents a exigir els deutes produïts anteriorment.

MONTSERRAT PERETÓ

Llei 20/1986, de 14 de maig, bàsica de recursos tòxics i perillosos

L'article 45 de la Constitució reconeix el dret de tots els ciutadans a gaudir d'un medi ambient adequat per al desenvolupament de la persona i també el deure de conservar-lo. A continuació, considerant la complexitat de la problemàtica mediambiental, estableix l'obligació dels poders públics de vetllar per la utilització racional dels recursos naturals amb la finalitat de protegir i millorar la qualitat de vida i defensar i restaurar el medi ambient, fonamentant-se en la indispensable solidaritat col·lectiva.

La sanció constitucional del dret-deure al medi ambient i el mandat d'actuació positiva als poders públics obliguen a plantejar-se de forma global i unitària la temàtica medi-ambiental que incideix sobre un ampli ventall de sectors: indústria, ordenació del territori, urbanisme, turisme, els diferents recursos naturals i la natura en conjunt (flora, fauna, espais naturals...)

L'àmplia accepció del terme medi ambient utilitzat en la Constitució comportà que una part de la doctrina plante-

gés la necessitat d'una Llei General del Medi Ambient, proposta que semblava adquirir més força en contemplar els mecanismes utilitzats en la Constitució i els Estatuts d'Autonomia per distribuir les competències en els diferents àmbits materials en què incideix la problemàtica medi-ambiental. L'amplitud amb la qual l'art. 45CE utilitza el terme medi ambient no es veu reflectida posteriorment en els arts. 148 i 149CE; en distribuir les competències se segueix una perspectiva sectorial i s'atribueixen diferents nivells de competències en matèries sobre les quals pot incidir una regulació sobre la protecció del medi ambient, regulació a la qual també s'al·ludeix per reservar a l'Estat la funció legislativa de caràcter bàsic. D'acord amb aquesta previsió constitucional, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat les funcions de desenvolupament legislatiu i execució en l'àmbit material constituït per la protecció del medi ambient, independentment del sector, activitat o servei en què s'incideixi; el denominador comú és la protecció al medi ambient. Per conèixer l'amplitud de la competència atribuïda cal tenir present que l'Estatut precisa que es podran establir normes addicionals de protecció (art. 10.1.6EAC), és a dir accepta explícitament la possibilitat de situacions diferenciades en el territori espanyol, d'acord amb les previsions constitucionals (art. 149.1.23.CE).

No s'ha seguit de moment la via d'una llei general, sinó que la Llei que ressenyem regula un àmbit molt restringit. Es refereix a una categoria determinada de residus, solament a un dels elements contaminants, i dins dels residus als que reuneixen les característiques de toxicitat i perillositat. Aquest criteri respon a la necessitat d'adequar la legislació espanyola a les directrius comunitàries que atorguen un tractament especial a aques-

ta classe de residus, que presenten problemes específics pels greus riscos per a la salut que es poden derivar de la seva mateixa existència. La qüestió fonamental és com transformar-los o, en última instància, fer-los desaparèixer, i per això les prescripcions comunitàries, estableixen la tècnica de la denominada gestió integrada, que comporta l'aplicació de normes especials a les operacions de recollida, transport, tractament, emmagatzematge i destinació final.

La Llei esmentada, d'acord amb el seu caràcter de bàsica, estableix els principis rectors de la política medi-ambiental sobre residus tòxics i perillosos, d'acord amb les previsions constitucionals. La protecció de la salut, la defensa del medi ambient i la preservació dels recursos naturals no signifiquen que els poders públics s'hagin de limitar a regular les condicions de producció i gestió de residus tòxics i perillosos de forma que es garanteixin els drets citats, sinó que cal una actuació de caràcter més actiu, tal com precisa l'art. 1.2 de la Llei en indicar que es fomentarà la recuperació de l'energia i les primeres matèries que formin part dels residus tòxics i perillosos, la seva transformació en innocus i el desenvolupament de noves tecnologies, tant d'eliminació com de creació de processos poc generadors de residus. En l'article segon, la Llei defineix legalment el concepte de residus tòxics i perillosos i el conjunt d'activitats a les quals caldrà aplicar el conjunt de preceptes que la mateixa Llei denomina règim jurídic bàsic per garantir la protecció del medi ambient. La idea de mínim comú denominador que generalment acompanya el significat de legislació bàsica sembla, per tant, en aquest cas, requerir la necessitat de fixar legalment determinats termes com a forma de garantir una unitat de l'ordenament en els seus aspectes fonamentals.

L'art. 4 de la Llei Bàsica de Residus Tòxics i Peril·losos estableix la necessitat

d'una autorització administrativa per a la instal·lació d'indústries o activitats generadores o importadores de residus tòxics i perillosos. sotmetre a autorització prèvia aquest tipus d'activitat empresarial no comporta problemes de constitucionalitat si s'efectua per llei, ja que es tracta d'un supòsit en què estan en joc diferents drets i es tracta d'habilitar l'Administració perquè a través de la tècnica de l'autorització permeti el seu exercici de forma harmonitzada. Es tracta merament d'escollir la tècnica a utilitzar en la funció de protecció dels recursos naturals que la pròpia Constitució li atribueix, tenint present que les regles del mercat no semblen suficients per garantir el dret a la salut i al medi ambient. Cal veure també si l'Estat té títol habilitant per imposar aquest requisit ja que la referència a «legislació bàsica» com a funció estatal podria suggerir que no s'inclou en aquest concepte la fixació de les tècniques a utilitzar per les diferents Administracions. Ara bé l'opció per ordenar els elements fonamentals de les tècniques que ha d'utilitzar l'Administració per conciliar els diferents drets en presència, si només es limita a establir l'instrument sense entrar en la seva regulació detallada com és el supòsit de la disposició que comentem, sembla respectar el títol habilitant previst en l'art. 149.1.23CE, d'igual manera que no planteja problemes la previsió relativa a la possibilitat d'exigir la constitució d'una assegurança destinada a afrontar possibles responsabilitats. Aquesta última és una important innovació i ha de permetre garantir l'obligació, constitucionalment establerta, de reparar el dany causat. Aquestes tècniques s'instrumenten també per les operacions que es denominen de gestió.

Pot plantejar algun dubte, en canvi, l'ampliació de la noció de «bàsic» que realitza la disposició addicional segona, que estén aquesta qualificació a les disposicions reglamentàries que determinin les

condicions mínimes per a l'autorització d'instal·lacions d'indústries productores i d'operacions de gestió. Es podria fonamentar en l'atribució a l'Estat de la regulació de les condicions bàsiques que garanteixen la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels seus drets i en el compliment dels seus deures constitucionals (art. 149.1.1CE). Però la utilització d'aquesta habilitació no pot alterar les previsions del que es disposa posteriorment en el mateix apartat de la Constitució, i cal recordar, en tot cas, que la prohibició d'adoptar mesures que directament o indirectament obstaculitzin la llibertat de circulació i establiment de persones i la lliure circulació de béns en tot el territori espanyol (art. 139.2CE) actua com un límit negatiu en l'exercici de les respectives competències, però no com a títol habilitant. Ara bé, en aquest cas, ens trobem que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya va introduir una matisació al concepte de legislació bàsica en afegir a continuació l'expressió «en els termes que la mateixa estableixi» (art. 10.1EAC); sembla, doncs, que la llibertat del legislador estatal per decidir el que constitueix legislació bàsica o no seria en aquest cas més gran que en d'altres matèries. Al mateix temps, la referència a la possibilitat d'establir normes addicionals de protecció, a part d'establir de forma nítida la possibilitat de regulacions diverses, sembla expressar que els requisits i càrregues mínimes (per contraposició a addicionals) dirigides a la protecció del medi ambient formen part de la legislació bàsica, ja que és la forma amb què s'articula la protecció. El fet que la Llei remeti a un reglament no significa que la qüestió no tingui caràcter fonamental sinó que es deriva d'una necessitat lligada a problemes reals, a la innovació tecnològica, i la constant transformació del sistema de producció obliga a renovar contínuament la normativa amb la finalitat de garantir la conservació del medi ambient, per perser-

var els recursos naturals de noves formes d'agressió.

El caràcter complex i multidisciplinar que tenen les qüestions relatives al medi ambient explica la necessitat de reconduir a la Llei, sobretot si té caràcter bàsic, aspectes connexos i que incideixen en matèries diferents (com, per exemple, consum i higiene).

El Tribunal Constitucional, en la seva Sentència de 4 de novembre de 1982, ha recordat la necessitat de respectar tota la legislació bàsica a què fa referència una competència autonòmica i, per tant, no solament la relativa a la matèria concreta sobre la qual recau la competència (potser és millor parlar de funció); per tant, en el moment de dictar una llei bàsica sembla el més idoni per integrar al si d'un mateix text tots els aspectes interrelacionats que incideixen sobre la problemàtica mediambiental. La Llei estableix un conjunt d'obligacions per als productors i gestors de residus tòxics i perillosos: portar un registre detallat de les operacions concretes efectuades, subministrament d'informació, envasament i etiquetatge. En relació amb les obligacions, la disposició addicional segona amplia també a les disposicions reglamentàries que les precisin el caràcter de bàsiques. Encara que no es digui expressament, caldrà entendre que es fa referència al contingut mínim de les obligacions. El mantell del que és bàsic cobreix també la confidencialitat de la informació en el seu desenvolupament reglamentari.

La Llei, finalment, regula el règim de responsabilitat, infraccions i sancions tipificant els diferents supòsits. L'element més innovador i que incideix en normes de naturalesa privada és el relatiu a la responsabilitat. L'art. 14 estableix la necessitat d'una titularitat dels residus. Atribueix aquesta al seu productor o gestor i determina els supòsits restringits en què s'admet el canvi de titularitat. L'art. 15 com a tècnica garantidora de l'existència

de responsabilitat en tots els casos preveu en quins supòsits aquesta tindrà caràcter solidari; solidaritat que ha de permetre la reparació dels béns i la indemnització als perjudicats (plasmació del principi de «qui contamina, paga»), obligacions expressament recollides en l'art. 19, en el quart apartat del qual s'estableixen els criteris a utilitzar quan els danys siguin de difícil reparació; valoració dels danys que serà realitzada en primera instància per l'Administració quan afectin la sanitat humana; apareix així clarament el paper de l'Administració com a garant dels drets dels ciutadans. Amb la mateixa finalitat s'habilita l'Administració per recollir i tractar els residus, per restaurar el medi ambient a costa del responsable, i, com a mesura coercitiva, es permet la imposició de diverses multes coercitives, establint-se però un límit. En conclusió, la Llei Bàsica de Residus Tòxics i Perillosos estableix les tècniques necessàries per garantir el dret-deure al medi ambient no solament en el seu aspecte individual, finalitat amb la qual s'estableix el règim de responsabilitat, sinó també en la seva faceta col·lectiva, objectiu a què van destinades tot el conjunt de tècniques administratives de caràcter previ a la realització de les diferents operacions i les obligacions de subministrar informació i sotmetre's a les inspeccions i controls efectuats per les diferents Administracions competents, segons la distribució de competències realitzada pels Estatuts d'Autonomia i les lleis sectorials. L'obligació d'adequar-se a la normativa comunitària en un moment en què la consciència sobre la inutilitat de les fronteres en matèria de contaminació és generalitzada ha permès potser, finalment, l'adequació de la legislació al mandat constitucional, amb l'establiment de mesures de caràcter preventiu de forma completa, ja que la reparació és a vegades impossible.

Reial Decret-Llei 2/1986, de 23 de maig, sobre el servei públic d'estiba i desestiba de vaixells

Aquesta disposició, tal com precisa el seu preàmbul, pretén regular d'una manera «global y completa» els diferents aspectes de l'activitat d'estiba i desestiba de vaixells, «a partir de la consideración de la misma como un servicio público esencial de titularidad estatal».

El títol I, després de proclamar l'esmentat caràcter de servei públic de titularitat estatal, defineix les activitats que l'integren i delimita l'àmbit d'aplicació de la norma. El títol II regula la gestió del servei públic mentre que el títol III regula les societats estatals que s'han de constituir en cadascun dels ports on sigui d'aplicació aquest Decret-Llei, amb «el objeto de asegurar la profesionalidad de los trabajadores que desarrollen actividades portuarias». El títol IV estableix les condicions de col·locació i contractació d'aquests treballadors i, per acabar, el títol V regula la relació laboral especial dels estibadors portuaris.

Des del punt de vista que és propi d'aquests comentaris, la primera cosa que hem d'assenyalar és que, segons que estableix l'article 1r., aquest Reial Decret-Llei és d'aplicació per als ports d'interès general i també «para los puertos que no tengan la consideración de interés general, pero en los que ejerce sus funciones la Organización de Trabajos Portuarios en la fecha de su entrada en vigor».

«Ello no obstante —continua l'apartat 2n. d'aquest article—, si los puertos a los que se refiere el párrafo anterior fuesen gestionados por una Comunidad Autónoma, corresponderá a ésta determinar la organización del servicio, siendo sin embargo de aplicación en tales supuestos la normativa de carácter laboral establecida en los Capítulos IV y V de esta norma; a estos efectos las referencias que a las Sociedades estatales se efectúan en la normativa aludida se entenderán hechas a los sujetos a

quienes atribuyan las Comunidades Autónomas las funciones que el presente Real Decreto-Ley atribuye a dichas Sociedades».

La proclamació de l'aplicació directa de «la normativa de carácter laboral establecida en los Capítulos IV y V» confirma la tendència general de la legislació estatal, ratificada per la jurisprudència constitucional, que diu que, donat el cas d'entrecreuament entre una matèria relativa a una institució (en aquest cas la matèria de «ports») i una altra matèria relativa a una de les disciplines jurídiques a què es refereix el bloc de la constitucionalitat, preval sempre aquesta darrera matèria. Dit d'una altra manera: des d'un títol relatiu a una institució no es poden regular relacions que s'enquadren en una matèria designada per referència a una de les branques del Dret. Si prevalgués el primer tipus de matèries, aquestes darreres tindrien únicament un caràcter residual, la qual cosa no és acceptada pel legislador estatal ni pel Tribunal Constitucional.

Tanmateix, la qüestió capital que planteja la frase que comentem és la de determinar l'abast de l'expressió «normativa de carácter laboral establecida en los Capítulos IV y V» (vol dir els títols IV i V), per tal com es pot interpretar de dues maneres diferents: o bé com una simple explicació del títol competencial en el qual s'ha basat l'Estat per dictar aquesta norma, o bé com una acotació dels preceptes continguts en els dos títols de referència, en el sentit que d'entre tots aquests tan sols són d'aplicació directa els que tenen caràcter laboral.

La segona interpretació sembla la més coincident amb la tendència general de la jurisprudència constitucional, que normalment atribueix un abast restringit a aquestes prevalents branques del Dret per tal d'evitar el buidament d'unes al-

tres matèries afins o adjacents. Concretament, algunes sentències han fet referència a la matèria de legislació laboral i l'han circumscrit a les normes que «*regulan directament la relació laboral*» entre empresaris i treballadors per compte d'altri (STC 35/1982, Fonament Jurídic 2n.). Des d'aquesta perspectiva es pot afirmar que, si bé tots els preceptes del títol V tenen un caràcter laboral clar, uns

quants dels continguts en el títol IV ofereixen més dubtes, com per exemple els que limiten la contractació de treballadors a aquells que figuren inclosos en determinats registres. En aquests casos caldria preguntar-se fins a quin punt des de la matèria de legislació laboral es pot penetrar en la matèria de ports.

C. V. P. S.

1.2. ADMINISTRACIÓ DE L'ESTAT

A cura de Joaquim Tornos

Reial Decret 861/1986, de 25 d'abril. Règim de les retribucions dels funcionaris de l'Administració local (*BOE*, 3 de maig).

D'acord amb el que disposa l'article 93 de la Llei 7/1985 i de conformitat amb els principis bàsics continguts en els articles 23 i 24 de la Llei 30/1984 de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública, s'estableix el règim de les retribucions dels funcionaris de l'Administració local, si bé es disposa un termini per a l'entrada en vigor del Reial Decret que s'estén durant tot l'any 1986. S'hi determinen les retribucions bàsiques i els complements de destinació, específic i de productivitat, i també les gratificacions, definint-hi alhora els límits per a tots els conceptes retributius al marge de la retribució bàsica.

Resolució de 20 de febrer de 1986. Es dona publicitat al conveni entre la Comunitat Autònoma d'Aragó, l'IRYDA i TRAGSA per a la coordinació i col·laboració de totes dues Administracions i l'execució de les obres per part de l'empresa esmentada (*BOE*, 6 de maig).

Reial Decret 888/1986, de 21 de març. Composició, organització i règim de funcionament de la Comissió Nacional de Protecció Civil (*BOE*, 8 de maig).

Es procedeix a desplegar reglamentàriament el que preveu l'article 17 de

la Llei 2/1985, de 21 de gener, sobre Protecció Civil. Som, doncs, davant un nou òrgan col·legial en el qual es fa participar les Comunitats Autònomes, amb l'objectiu principal de coordinar les diverses actuacions entre l'Estat i les Comunitats Autònomes. La intervenció de les dites Comunitats es preveu per mitjà dels Consellers de Governació en el Ple de la Comissió. A més s'estableix l'existència d'una Comissió Permanent i la possibilitat d'establir Comissions Tècniques. Pel que fa a les funcions, es reconeix la participació en la coordinació d'accions concretes i l'homologació de plans de protecció civil i també facultats d'informe i proposta.

Resolució de 7 de març de 1986. Es dona publicitat al conveni del Ministeri de Treball i Seguretat Social amb la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia per a la coordinació de la política d'ocupació (*BOE*, 9 de maig).

Resolució de 23 d'abril de 1985. Es dona publicitat al conveni de col·laboració subscrit entre l'Administració de l'Estat i el Govern de Canàries per a la gestió i administració dels parcs nacionals de les Illes Canàries (*BOE*, 14 de maig).

Reial Decret 959/1986, de 25 d'abril. S'estableix la llista de malalties d'ani-

mals de declaració obligatòria i es dóna la normativa per a la seva notificació (BOE, 19 de maig).

A l'empara de la Directiva 82/894/CEE, de 21 de desembre de 1982, s'estableix el procediment que cal seguir per a la notificació de les malalties de declaració obligatòria (l'enumeració de les quals es fa en annex). La Comunitat Autònoma en realitzarà la declaració i l'eleva al Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per tal de ratificar-la a escala estatal i de notificar-la a escala comunitària.

Resolució de 30 d'abril de 1986. Es dóna publicitat al conveni entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya sobre la prestació dels Serveis de l'Oficina Nacional de Turisme i Intercanvi de Joves (TIVE) (BOE, 23 de maig).

Resolució de 17 de març de 1986. Es dóna publicitat al conveni entre la Conselleria d'Ordenació del Territori i Obres Públiques de la Comunitat Autònoma de Galícia i el CEDEX del MOPU (BOE, 24 de maig).

Reial Decret 1014/1986, de 25 d'abril. S'aprova l'acord de la Comissió Mixta Administració de l'Estat-Principat d'Astúries relatiu a l'entrada en vigor de la cessió de tributs (BOE, 27 de maig).

La Llei 33/1983, de 28 de desembre, que regula la cessió de Tributs de l'Estat a la Comunitat Autònoma d'Astúries, va disposar en l'article 2.2 que la cessió entraria en vigor el primer dia de l'exercici següent a aquell altre en què el cost efectiu dels serveis transferits excedís el rendiment dels tributs susceptibles de cessió. Complerta aquesta condició, es disposa l'entrada en vigor de la cessió de tributs amb efecte des de l'1 de gener de 1986.

Reial Decret 1015/1986, de 25 d'abril. S'aprova l'acord de la Comissió Mixta Administració de l'Estat-Comunitat Autònoma de Cantàbria relatiu a l'entrada en vigor de la cessió de tributs (BOE, 27 de maig).

Amb un contingut igual que el *Reial Decret* 1014/1986, si bé s'hi exclouen les taxes i altres exaccions sobre el joc, i es pren en consideració la Llei 34/1983, de 28 de desembre.

Reial Decret 1016/1986, de 25 d'abril. S'aprova l'acord de la Comissió Mixta Administració de l'Estat-Regió de Múrcia relatiu a l'entrada en vigor de la cessió de tributs (BOE, 27 de maig).

Amb un contingut igual al *Reial Decret* 1014/1986, prenent en consideració la Llei 36/1983, de 28 de desembre.

Reial Decret 1017/1986, de 25 d'abril. S'aprova l'acord de la Comissió Mixta Administració de l'Estat-Comunitat Autònoma d'Aragó, relatiu a l'entrada en vigor de les taxes i altres exaccions sobre el joc (BOE, 27 de maig).

Complerta la condició que estableix l'article 2.1 de la Llei 38/1983, es declara l'entrada en vigor de la cessió de taxes i exaccions sobre el joc.

Reial Decret 1018/1986, de 9 de maig. S'aprova l'acord de la Comissió Mixta Administració de l'Estat-Comunitat Autònoma de la Rioja relatiu a l'entrada en vigor de la cessió de tributs (BOE, 27 de maig).

Amb un contingut igual al *Reial Decret* 1914/1986, prenent en consideració la Llei 35/1983, de 28 de desembre.

Reial Decret 1019/1986, de 26 de maig. Es crea a l'INAP l'Escola d'Estadística per a l'Administració Pública i el Cen-

tre de col·laboració amb les Administracions Públiques (BOE, 27 de maig).

En virtut del que disposen l'article 149, 1-31, de la Constitució i l'article 19.3 de la Llei 30/1984, es crea un Centre de col·laboració amb les Comunitats Autònomes, al qual s'assignen les funcions de col·laboració i cooperació amb els centres de formació de funcionaris de les altres Comunitats Autònomes.

Ordre de 26 de maig de 1986. Es planifiquen i s'estableixen les normes de coordinació dels tractaments contra la grafiosi de l'om a les seves soques agressives per a la campanya de 1986 (BOE, 2 de juny).

Atesa la graverat i extensió de la malaltia, manifestada per diverses Comunitats Autònomes, es declara d'interès nacional per a l'any 1986 la campanya fitosanitària.

Reial Decret 1062/1986, de 26 de maig. Es regula el sistema de concurs unitari de mèrits i trasllat de funcionaris de Cossos Sanitaris locals (BOE, de 3 juny).

És una norma de caràcter provisional, fins que les Comunitats Autònomes regulin els sistemes de provisió de places dels funcionaris sanitaris locals, tenint en compte les peculiaritats d'aquest Cos. Amb aquesta finalitat s'estableix la possibilitat de convocatòria, pel Ministeri de Sanitat i Consum, de concursos de trasllats, la tramitació i resolució dels quals seran fetes per aquest Departament, comptant amb la col·laboració d'un òrgan assessor compost per representants d'aquest Departament i de les Comunitats Autònomes.

Reial Decret 2712/1985, de 23 d'octubre. Agrupacions de Productors Agraris de

Cereals i les seves Unions (BOE, 5 de juny).

S'estén als «Cereals» la possibilitat de crear Agrupacions de Productors Agraris acollits a la Llei 29/1972, de 22 de juliol. Quan les entitats contractants pertanyin a la mateixa Comunitat Autònoma, el contracte serà homologat per l'esmentada Comunitat.

Reial Decret 1076/1986, de 2 de maig. Constitució d'Agrupacions de Productors de Coró i les seves Unions (BOE, 16 de juny).

Aquest Reial Decret constitueix la normativa complementària del Reglament CEE 389/1982 del Consell, de 15 de febrer. El reconeixement de l'Agrupació de Productors correspondrà, segons el que estableix l'article 5, a les Comunitats Autònomes que en fossin competents «de acuerdo con lo previsto en los Reales Decretos de Traspasos». Al seu torn, el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació es reserva la creació d'un Registre General.

Reial Decret 1101/1986, de 6 de juny. Constitució de l'Organització de productors de fruites i hortalisses (BOE, 11 de juny).

Aquest Reial Decret, dictat com el que acabem de ressenyar per donar aplicació interna a un Reglament comunitari (núm. 1035/1972 del Consell) i que s'ocupa, alhora, d'identica matèria, difereix de l'anterior en el sentit de reservar a l'Administració de l'Estat la concessió o denegació de la constitució de l'organització de Productors.

Resolució de 21 de maig de 1986. Es dona publicitat al conveni subscrit entre l'Administració de l'Estat i la Comunitat Autònoma de la Rioja sobre cooperació per a la restauració hidrològica.

ca forestal de conques (BOE, 17 de juny).

Resolució de 26 de maig de 1989. Es dona publicitat al conveni subscrit entre l'Administració de l'Estat i la Comunitat Autònoma Càntabra sobre cooperació per a la restauració hidrològica forestal de conques (BOE, 17 de juny).

Reial Decret 1154/1986, d'11 d'abril. Declaració, per part del Govern, de zones d'atmosfera contaminada, modificant parcialment el *Reial Decret* 1613/1985, d'1 d'agost (BOE, 19 de juny).

Havent constatat el Govern que en matèria de contaminació atmosfèrica l'exercici de la competència executiva de declaració i cessació de zona contaminada correspon a les Comunitats Autònomes, i entenent que en algunes ocasions aquest acte incideix sobre sectors supracomunitaris i que la competència autonòmica s'ha de limitar al seu territori, decideix modificar parcialment el *Reial Decret* 1613/1985 per tal de reconèixer la competència del Govern.

Resolució de 9 de juny de 1986. Es dona publicitat al conveni entre el Ministeri de Cultura i la Comunitat Autònoma de Castella-Lleó sobre la gestió de Museus i Arxius de titularitat estatal (BOE, 3 de juliol).

Ordre de 16 de juliol de 1986. Estadística i informació epidemiològica de les interrupcions voluntàries de l'embaràs realitzades conforme a la Llei Orgànica 9/1985, de 5 de juliol (BOE, 3 de juliol).

Aquesta Ordre es justifica en la necessitat de comprar amb estadístiques d'àmbit estatal per tal que la vigilància epidemiològica pugui acomplir fi-

delment els objectius proposats i que es tinguin en compte els elements necessaris per a la planificació sanitària. Sent l'Estadística competència estatal, article 149, 1-31, es justifica l'Ordre des del vessant competencial. L'establiment del circuit d'informació es deixa a la discrecionalitat de cada Comunitat Autònoma, però es responsabilitza la Comunitat d'informar la Direcció General de Sanitat Pública. Així mateix, es garanteix la informació des d'aquesta Direcció General a les Comunitats Autònomes.

Reial Decret 1372/1986, de 13 de juny. Reglament de Béns de les Entitats Locals (BOE, 7 de juliol).

Aquest *Reial Decret* constitueix el primer dels Reglaments de la Llei de Règim Local aprovats en aplicació del que preveu la disposició final primera, apartat e), de la citada Llei de 2 d'abril de 1975. Tanmateix cal entendre que el dit Reglament, en concordança amb el que disposen l'article 5.d) de la Llei de Règim Local i l'article primer mateix del repetit Reglament, posseeix tan sols un valor supletori i s'aplica directament fins que les Comunitats Autònomes exercitin la seva potestat legislativa en la matèria. Els articles 74 a 87 del *Reial Decret* Legislatiu 781/1986 contenen el límit a l'exercici de la potestat legislativa autonòmica en aquesta matèria, en la mesura que se'n desprengui el seu caràcter bàsic (Disposició final setena, 1-b) del *Reial Decret* Legislatiu 781/1986).

Pel que fa al contingut cal destacar que s'ha mantingut íntegrament l'estructura del Reglament de Béns de 27 de maig de 1985 i que s'han introduït algunes modificacions poc substancials en els diversos apartats. El Govern, si bé estava autoritzat a «actualitzar y acomodar» al que disposa la Llei

de Règim Local, ha actuat amb suma prudència, potser perquè el text de la Llei de Bases de 1975 tampoc no oferia canvis substancials en el seu contingut (articles 79 a 83).

Reial Decret 1407/1986, de 6 de juny. Es prorroga el termini d'execució del Pla General Indicatiu d'Escorxadors (*BOE*, 8 de juliol).

Havent advertit un retard general en l'elaboració dels Plans a què es referia el *Reial Decret* 800/1984 per part de les Comunitats Autònomes i amb la finalitat d'ajustar l'acabament del Pla a un període pressupostari, es concedeix un nou termini de sis mesos comptats des del 5 d'agost.

Reial Decret 1405/1986, de 6 de juny. S'aproven el Reglament del Registre Central de Personal i les normes de coordinació amb els de les Administracions Públiques restants (*BOE*, 8 de juliol).

Acomplint el que preveu l'article 13 de la Llei 30/1984, es crea el Registre Central de Personal i s'estableixen, alhora, els criteris de coordinació d'aquest Registre amb els de les diferents Administracions, la qual cosa suposa la regulació dels continguts mínims homogeneïtzats i dels requisits per a la utilització recíproca. S'imposa la cooperació de les Administracions Autònoma i Provincial amb els Municipis, si aquests últims estan mancats de capacitat financera o bé tècnica per portar el seu Registre.

Reial Decret 1418/1986, de 13 de juny. Funcions del Ministeri de Sanitat i Consum en matèria de Sanitat Exterior (*BOE*, 10 de juliol).

D'acord amb el que disposen l'article 149, 1-16, de la Constitució i l'ar-

ticle 38.1 de la Llei 14/1986 General de Sanitat, es determinen les competències del Ministeri de Sanitat i Consum en matèria de sanitat exterior, provisionalment, fins que aquesta matèria es reguli d'una manera unitària. Cal destacar el que disposa l'article 2, 1-2, en el qual s'assigna al Ministeri citat «la adopció de las medidas necesarias para aplicar dentro del Estado los acuerdos sanitarios y de consumo internacionales en los que España sea parte». En d'altres preceptes les funcions ministerials són menys discutibles i deriven del control en frontera o de l'existència de tràfic internacional. Igualment es preveuen, en l'article 2.2, fórmules de col·laboració, cooperació i coordinació amb les altres Administracions.

Reial Decret 1417/1986, de 30 de maig. Normes de funcionament de la Xarxa Comptable Agrària Nacional (*BOE*, 10 de juliol).

És, de nou, una norma d'adaptació en matèria agrícola a la normativa comunitària. En aquest cas, a la normativa comunitària sobre la RICA (*Réseau d'Information Comptable Agricole*). Juntament amb el Comitè, es creen Comitès Regionals, en els quals podran participar els representants de les Comunitats Autònomes.

Ordre de 7 de juliol de 1986. Desplega el *Reial Decret* 1101/1986 pel qual es regula la Constitució d'Organitzacions de Productors de Fruïtes i Hortalisses (*BOE*, 16 de juliol).

Desplega el *Reial Decret* 1101/1986 (comentat en aquesta mateixa secció) i determina el procediment de sol·licitud per tal de ser reconegut com a Organització de Productors, sol·licitud que s'ha de presentar davant la Comunitat Autònoma respectiva.

Resolució de 9 de juny de 1986. Es dona publicitat al conveni entre el Ministeri de Cultura i la Comunitat Autònoma de Castella-Lleó sobre la gestió de biblioteques de titularitat estatal (BOE, 16 d'agost).

Resolució de 18 de març de 1986. Es dona publicitat al conveni entre la Comunitat Autònoma d'Extremadura, l'IRYDA i TRAGSA per a la coordinació i col·laboració de totes dues Administracions i l'execució de les obres per part de l'empresa esmentada (BOE, 19 de juliol).

Reial Decret 1497/1987, de 6 de juny. S'estableixen mesures de coordinació per a la conservació d'espècies de fauna i el seu hàbitat, i s'amplia la llista d'espècies protegides a tot el territori de l'Estat (BOE, 21 de juliol).

L'objectiu d'aquesta norma és preparar el material necessari per poder aplicar, a l'Estat espanyol, la Directiva 79/409/CEE del Consell, de 2 d'abril, sobre la conservació d'ocells en llibertat i les seves modificacions. Entre aquestes activitats preparatòries, recull també la col·laboració amb les Comunitats Autònomes per tal de fomentar projectes d'estudi en aquesta matèria.

Resolució de 22 d'abril de 1986. Es dona publicitat al conveni entre la Comunitat Autònoma de Madrid, l'IRYDA i TRAGSA per a la coordinació i col·laboració de totes dues Administracions i l'execució de les obres per part de l'empresa esmentada (BOE, 23 de juliol).

Resolucions de 27 de juny, 1 i 21 de juliol, i 6 i 13 d'agost de 1986. Es dona publicitat als convenis entre l'Institut Nacional d'Ocupació (INEM) i les Co-

munitats Autònomes de la Rioja, Madrid, Aragó, Illes Balears, València, Castella-Lleó, Catalunya, Cantàbria, Astúries i Andalusia per a la realització d'obres i serveis d'interès general i social (BOE, 23, 28, 29 i 30 de juliol, 26 i 27 d'agost).

Resolució de 7 de juliol de 1986. Es dona publicitat al conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de Canàries en matèria d'inspecció de treball (BOE, 29 de juliol).

Ordre de 24 de juliol de 1986. Es coordina la transhumància de les abelles per tal d'evitar la difusió de la varroasi (BOE, 31 de juliol).

Un cop declarada oficialment la malaltia per la Generalitat de Catalunya, es procedeix a adoptar les mesures que impedeixin la difusió d'aquesta malaltia a la resta del territori estatal.

Reial Decret 1690/1986, d'11 de juliol. Reglament de Població i Demarcació Territorial de les Entitats locals (BOE, 14 d'agost).

Continuant el procés obert per la disposició final primera de la Llei Reguladora de les Bases del Règim Local (vegeu en aquesta mateixa secció el comentari al *Reial Decret* 1372/1986), s'aprova aquest Reglament, que deroga el de 17 de maig de 1952. Aquest Reglament té també un valor supletori, aplicable doncs en defecte de legislació autonòmica, sent normes bàsiques en aquesta matèria les contingudes en els articles 2, 3.2 i 12 a 16 del *Reial Decret Legislatiu* 781/1986.

Pel que fa al contingut, es compon dels capítols dedicats a alteracions i partitionaments de termes municipals, nom i capitalitat dels municipis, mancomunitats i d'altres organitzacions municipals, entitats d'àmbit territorial in-

ferior al municipi, territori provincial, població del municipi i padró municipal; és a dir, els aspectes propis del territori i la població, intercalant-s'hi el que fa referència a mancomunitats i entitats d'àmbit territorial inferior al municipi.

Resolució de 9 de juliol de 1986. Es dona publicitat al conveni entre el Ministeri de Cultura i la Comunitat Autònoma d'Aragó sobre la gestió de biblioteques de titularitat estatal (*BOE*, 29 d'agost).

TRANSFERÈNCIES

Andalusia

Reial Decret 1339/1986, de 6 de juny. Ampliació de mitjans en matèria d'educació no universitària (Centres de Formació Professional Reglada) (*BOE*, 4 de juliol).

Reial Decret 1734/1986, de 13 de juny. Universitats (*BOE*, 23 d'agost).

Aragó

Reial Decret 1576/1986, de 6 de juny. Ampliació de mitjans en matèria de cessió de tributs, com a conseqüència de la cessió de les taxes i totes les altres exaccions sobre el joc (*BOE*, 2 d'agost).

Astúries

Reial Decret 1744/1986, de 28 de juny. Tributs cedits, assessorament jurídic, defensa en judici i fiscalització-intervenció (*BOE*, 28 d'agost).

Canàries

Reial Decret 928/1986, de 21 de març. Ampliació de mitjans en matèria d'educació no universitària (Centres de Formació Professional Reglada) (*BOE*, 13 de maig).

Cantàbria

Reial Decret 1668/1986, de 6 de juny. Tributs cedits, assessorament jurídic,

defensa en judici i fiscalització-intervenció (*BOE*, 8 d'agost).

Catalunya

Reial Decret 968/1986, de 25 d'abril. Ampliació en matèria de reforma i desenvolupament agrari (*BOE*, 21 de maig).

Reial Decret 979/1986, de 10 de gener. Ampliació en matèria de joventut (*TIVE*) (*BOE*, 23 de maig).

Madrid

Reial Decret 869/1986, d'11 d'abril. Béns de l'Estat destinats a la prestació del Servei de Ferrocarril Metropolità de Madrid i del Ferrocarril Suburbà de Carabanchel (*BOE*, 5 de maig).

Navarra

Reial Decret 898/1986, d'11 d'abril. Gabinet Tècnic Provincial de l'Institut Nacional de Seguretat i Higiene en el Treball (*BOE*, 10 de maig).

Reial Decret 899/1986, d'11 d'abril. Cooperatives (*BOE*, 10 de maig).

Reial Decret d'11 d'abril. Guarderies Infantils Laborals (*BOE*, 12 de maig).

Reial Decret 923/1986, d'11 d'abril. Lleure (*BOE*, 12 de maig).

Reial Decret 929/1986, d'11 d'abril. Expedients. Regulació de Feina (*BOE*, 13 de maig).

Real Decret 930/1986, d'11 d'abril. Programes de Suport a la creació de Feina (BOE, 13 de maig).

Real Decret 937/1986, d'11 d'abril. Treball (BOE, 14 de maig).

Real Decret 938/1986, d'11 d'abril. Mediació, Arbitratge i Conciliació (BOE, 14 de maig).

València

Real Decret 1496/1986, de 13 de juny. Serveis ferroviaris explotats per FEVE (BOE, 21 de juliol).

1.3. TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1.3.1. SENTÈNCIES DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Francesc de Carreras
i Joaquim Ferret

Sentència 44/1986. Impugnació 163/1982 (BOE de 29 d'abril de 1986). Convenis entre Comunitats Autònomes i ens pre-autonòmics

Ponent:

Fernando García-Mon

El Tribunal Constitucional anul·la en aquesta sentència la resolució del President de la Generalitat de Catalunya per la qual s'aprova un conveni subscrit amb el President de l'ens pre-autonòmic murcià. La causa de la declaració de nul·litat és la infracció de l'article 145.2 de la Constitució i, en relació amb aquest, la de l'article 27.1 i 2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Les dues qüestions més importants que es plantegen són la naturalesa del conveni impugnat i la derivada del caràcter pre-autonòmic d'un dels subjectes contractants.

Respecte a la primera qüestió, el Tribunal diu:

«El problema consiste, por tanto, en analizar la naturaleza del documento y el carácter de sus cláusulas. Ciertamente hay algunas que por su amplia generalidad y su falta de contenido vinculante pudieran no alcanzar la naturaleza propia de un convenio y con relación a las mismas tendrían sentido las alegaciones del Abogado de Cataluña, sobre inaplicación del artículo 145.2 de la CE y 27.1 y 2 del Estatuto de Cataluña, por no darse en el documento aprobado el "carácter operativo" propio de los convenios. Pero como también sostiene el representante de Cataluña en otro pasaje de su escrito, aunque sea con otra finali-

dad, el convenio ha de examinarse en su conjunto y de él resulta: que ya en el preámbulo se adelanta la voluntad de los otorgantes 'de participar' y 'cooperar' en cuantas actuaciones afecten a las aspiraciones y necesidades comunes de ambas colectividades". Y se señalan en sus cláusulas "las actuaciones concretas" a que se extiende el convenio.»

Respecte al caràcter pre-autonòmic del Consell Regional de Múrcia i al fet que aquests ens no siguin explícitament contemplats per l'article 145.2, el Tribunal es pronuncia a favor de l'exigència també per als ens pre-autonòmics dels requisits procedimentals establerts per la Constitució:

«Admitir que los convenios entre Comunidades constituidas y territorios en fase de constitución no están sujetos para su eficacia a los requisitos constitucionales y estatutarios previstos para las Comunidades, hubiera significado brindar un fácil camino para eludir dichos requisitos. Pero es que además, la resolución aprobatoria del Convenio —que es impugnada directamente— no cumple ninguno de los requisitos del art. 27 del Estatuto de Cataluña, que sí estaba vigente, sin que tales requisitos pudieran eludirse, por estar pendiente de aprobación el Estatuto de Autonomía de Murcia, que se hallaba en avanzado estado de tramitación.»

J.F.

Sentència 56/1986. Conflictes positius de competència acumulats 228/1983 i 326/1986 (BOE de 13 de juny de 1986). Poders implícits i article 180.2 de la Llei del Sòl

Ponent:

Ángel Latorre

En aquesta sentència es planteja la important qüestió de la permanència de la titularitat estatal de la competència de l'article 180.2 de la Llei del Sòl. La tècnica que estableix aquest article i que permet al Consell de Ministres l'autorització d'obres estatals contràries al plantejament urbanístic xoca frontalment amb la manca de jerarquia entre Administracions que són expressió d'una pluralitat ordinamental.

La matèria urbanística és competència exclusiva de la Comunitat Autònoma Basca. Des de la perspectiva de l'urbanisme, la competència s'hauria d'entendre de titularitat autonòmica. La representació de l'Estat argumentà en el sentit que el fonament de la competència controvertida no eren les potestats urbanístiques, sinó les derivades dels articles 131.1 i 149.1.13 de la Constitució (planificació econòmica). Certament, si la competència de l'article 180.2 tingués un fonament diferent de l'urbanístic, res no impediria que s'atribuís a qui en resultés ser el titular. Però el Tribunal rebutja aquest raonament:

«Sin necesidad de discutir las posibles relaciones que, en términos generales, existan entre urbanismo y planificación económica, cabe afirmar que las facultades que concede al Gobierno el art. 180.1 de la LS se refiere a usos concretos y aislados del suelo justificados por motivos excepcionales que no afectan a la planificación económica en su conjunto.»

Si no s'admet un títol concret competencial, la fonamentació del caràcter estatal de la competència descansa en les facultats genèriques de l'Estat de recon-

ducció a la unitat, tot i que el Tribunal diu:

«... la afirmación que el art. 180.2 de la LS supone una aplicación del principio general de prevalencia de los intereses supracomunitarios sobre los comunitarios, que derivaría del artículo 137 de la Constitución, tampoco resulta convincente, al menos expresada en forma tan genérica.»

La solució que acull no és exempta de generalitat:

«Enfocada así la cuestión es cierto, como dice la representación del Gobierno Vasco, que todas las competencias urbanísticas, incluida la excepcional reconocida por el artículo 180.2 de la LS, han sido asumidas por la Comunidad Autónoma del País Vasco en virtud de los citados artículos 10.31 EAPV. Lo único que cabe plantearse es si esa asunción es tan exhaustiva que excluye toda posibilidad, incluso en casos excepcionales, de que el Estado pueda ejercer competencias de contenido distinto de la urbanística, pero que requieran para su ejercicio una proyección sobre el suelo de una Comunidad Autónoma. Ahora bien, tal posibilidad no puede ser excluida, porque el Estado no puede verse privado del ejercicio de sus competencias exclusivas por la existencia de una competencia, aunque también sea exclusiva de una Comunidad Autónoma, según declaró ya la Sentencia de este Tribunal Constitucional núm. 1/1982, de 28 de enero, pues tal ineficacia equivaldría a la negación de la misma competencia que le atribuye la Constitución.»

El raonament de la sentència és, doncs, que l'Estat és titular de la competència atès que aquesta és instrumental d'una altra reconeguda constitucionalment. Això sembla significar l'acceptació de la teoria dels poders implícits, cosa

que és objecte de crítica en el vot particular formulat pels magistrats Rubio Llorente i Díez-Picazo:

«A nuestro juicio, este razonamiento, expuesto en estos términos, implica un acogimiento de la doctrina de los poderes implícitos, que es difícilmente compatible con el sistema de delimitación competencial que resulta de la

Constitución y de los Estatutos, que puede quedar aniquilado si se acepta el principio de que la titularidad de una determinada competencia facultada para realizar en otros campos, en materias respecto de las que no se posee competencia alguna, cuantos actos resulten necesarios para el ejercicio de la competencia propia.»

J.F.

Sentència 63/1986, de 21 de maig. Fons de Compensació Interterritorial i autonomia financera (arts. 74.2, 134, 156, 157, 158 CE)

Ponent:

Gldria Begué

1. La sentència resol cinc recursos d'inconstitucionalitat acumulats mitjançant els quals el Govern basc impugna les lleis de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1982, 1983 i 1984 i el Reial Decret-Llei de mesures urgents en matèria pressupostària, financera i tributària en relació amb la pròrroga dels pressupostos per a 1982 i la Llei que el convalida. En el cas de les lleis de Pressupostos, la qüestió se centra en la constitucionalitat de la dotació i la distribució del Fons de Compensació Interterritorial (FCI). Pel que fa al Reial Decret-Llei, la qüestió discutida és bàsicament la seva adequació per regular matèries al FCI.

2. Abans d'entrar en les qüestions de fons, cal subratllar l'afirmació del Tribunal pel que fa al caràcter legal de la totalitat del contingut dels pressupostos, la qual cosa implica que qualsevol de les seves parts pot ser objecte d'un recurs d'inconstitucionalitat. Significativament, i d'una manera taxativa, el Tribunal expressa:

«El contenido de los Presupuestos Generales del Estado integra, junto con su articulado, la ley de Presupuestos Generales del Estado, y por lo que se refiere a los estados de autoriza-

ción de gastos, cada una de las secciones presupuestarias —que contienen créditos destinados a hacer frente a las correspondientes obligaciones del Estado— adquiere fuerza de ley a través de la norma de aprobación incluida en el artículo 1.º de las respectivas leyes de Presupuestos. Y no pierde tal carácter por el hecho de que para su comprensión, interpretación e incluso integración sea preciso acudir a otros preceptos, tal como ocurre con muchas normas públicas.»

3. Les al·legacions del Govern basc consideren inconstitucionals la dotació i la distribució del Fons de Compensació Interterritorial contingudes en la secció 33 dels pressupostos corresponents als anys assenyalats. Aquesta secció 33 expressa numèricament la dotació global del FCI i la seva distribució entre les Comunitats Autònomes. Cal tenir en compte que en aquests anys no era vigent l'actual Llei 7/1984, de 31 de març, que regula el Fons de Compensació Interterritorial previst en l'article 158 CE i 16 LOFCA. Tanmateix, sí que era vigent, i amb el màxim rang, el precepte que conté l'article 74.2 CE, segons el qual la decisió a les Corts Generals a què es refereix l'article 158.2 CE (distribució de recursos del Fons de Compensació) s'ha de fer a iniciativa del Senat. És ben sabut que la iniciativa legislativa de la Llei de Pressupostos,

tan sols la té el Govern (arts. 134.1 i 3 CE) i, per tant, aquesta distribució no es pot fer sobre la base d'una llei pressupostària.

El Tribunal distingeix entre l'autorització pressupostària i la distribució de les dotacions i amb aquesta finalitat considera que la secció 33 dels pressupostos, que fa referència al FCI, no en conté la distribució sinó una sèrie de xifres per les quals es va autoritzar a transferir, fins al límit màxim de les quantitats que s'hi expressen, determinats recursos a cadascuna de les Comunitats Autònomes. Per això —perquè en els pressupostos no hi ha tal distribució— no s'ha pogut infringir l'article 74.2 CE.

4. D'altres preceptes impugnats afecten el concepte d'autonomia financera i els controls de l'Estat pel que fa a les Comunitats Autònomes legitimades constitucionalment. En efecte, diferents normes pressupostàries determinen el sistema de transferència dels crèdits que implica, segons el Govern basc, unes modalitats de control que es realitzen al marge de l'ordenament constitucional. El Tribunal aprecia aquesta objecció i considera que, en efecte, el sistema de control no és previst a la Constitució ni a la LOFCA i és contrari al principi d'autonomia i «coloca a las Comunidades Autónomas en la situación de meros órganos gestores de créditos presupuestarios estatales dependientes en cierto modo jerárquicamente de la Administración del Estado».

5. L'última qüestió important de la sentència és la que es refereix a la potestat estatal per establir limitacions respecte a l'augment de les retribucions del personal al servei de les Comunitats Autònomes. El Govern basc considera que la norma esmentada, que afecta la despesa, és una facultat englobada en l'autonomia financera. El Tribunal considera que normes amb aquest contingut material poden contenir preceptes que afectin les competències estatals de l'article 149.1.18 CE. Però no és aquest el cas per tal com es tracta d'una mesura conjuntural i d'una eficàcia limitada en el temps. Això no obstant, el Tribunal precisa que l'autonomia financera té uns límits, d'entre aquests els derivats de la solidaritat entre tots els espanyols i de la coordinació necessària amb la Hisenda de l'Estat (156.1 CE). Aquest segon límit implica que «la actividad financiera de las Comunidades se someta a las exigencias de la política económica general de carácter presupuestario dirigida a garantizar el equilibrio económico mediante las oportunas medidas tendientes a conseguir la estabilidad económica interna y externa». Seguint aquest criteri, el Tribunal considera que és constitucionalment admissible que, pel que fa a una política de contenció de la inflació de les inversions públiques enfront de les despeses consumptives, l'Estat estableixi límits màxims globals a l'increment de la massa retribuïdora dels empleats públics.

F.C.

Sentència 76/1986. Recursos d'inconstitucionalitat acumulats 666/1983 i 189/1986 (BOE de 4 de juliol de 1986). Personal al servei del Govern basc a l'exili

Ponent:

Miguel Rodríguez Piñero

Les lleis basques 11/1983, de 22 de juny, i 8/1985, de 23 d'octubre, van reco-

nèixer determinats drets professionals i passius al personal que va prestar serveis a l'Administració autònoma del País Basc des del 7 d'octubre de 1936 fins al 6 de gener de 1978. El Govern impugnà

aquestes disposicions basant-se essencialment en tres raonaments: 1) es contradiu el principi d'efectivitat de l'ordenament jurídic, ja que es reconeix l'existència de l'Administració basca una vegada extingit l'ordenament republicà; 2) el reingrés en la funció pública del personal afectat infringeix els articles 14, 23.2 i 103.3 de la Constitució; i 3) s'infringeix també l'article 149.1.18, ja que es regulen aspectes bàsics de la funció pública.

El Tribunal Constitucional rebutja tots aquests raonaments. Si bé admet la ruptura per la guerra civil de l'ordenament republicà, que fou substituït per un altre amb el qual manté relació de continuïtat la Constitució actual, la qual:

«... ha mantenido como "simples hechos", carentes de fuerza de obligar a las normas emanadas en el ordenamiento jurídico republicano al que sólo el legislador actual, mediante una legislación de amnistía, podría otorgar vigencia presente, en el marco del respeto a los principios constitucionales.»

Entén, d'altra banda, que:

«Las leyes 11/1983 y 8/1986 no pretenden dar valor a una "administración" vasca que nada pudo significar desde el plano jurídico a partir del momento en que desapareció el ordenamiento originario en que se sustentaba, y ello con independencia de su significado histórico-político. Las prestaciones de servicios a instituciones así calificadas, jurídicamente constituyen un dato de hecho, tomado en cuenta por la norma para anudar a él consecuencias jurídicas, en el presente y en el futuro, y, en ese sentido, es un punto de referencia que el legislador puede legítimamente adoptar.»

Respecte al principi d'igualtat, el Tribunal Constitucional expressa la seva reiterada doctrina segons la qual es poden donar tractaments diferents quan la causa d'aquests sigui raonable. Afegeix, a més, una important precisió:

«... hay que tener en cuenta que las leyes vascas y las medidas generales de amnistía no sólo parten de supuestos diferentes, sino que además emanan de poderes legislativos distintos, sin que las discrepancias eventuales en los criterios del legislador estatal y el legislador autonómico, en el ámbito de sus respectivas competencias, pueda dar base a una pretensión de igualdad.»

D'això es dedueix que és una base raonable suficient per a la desigualtat de tracte la diferent opció política del legislador competent. La igualtat s'ha d'entendre en coherència amb l'enfocament polític global de la matèria de què es tracti. I en el nostre sistema constitucional, donat el caràcter de l'autonomia de les Comunitats Autònomes, aquesta opció política correspon en algunes matèries al legislador autonòmic.

La sentència rebutja també el tercer argument de la representació del Govern per tal com considera que les regulacions de matèria funcional no tenen el caràcter de bàsiques i que les ajudes que es concedeixen al personal beneficiari no formen part del règim jurídic dels funcionaris públics, sinó que es basen en els títols competencials d'assistència social o sanitària. Discrepa d'aquesta darrera opinió el vot particular subscrit pels magistrats Rubio Llorente i Díez-Picazo.

Cal destacar l'aportació de la sentència a la delimitació del concepte de bases:

«... en una noción material de lo que haya de entenderse por "bases", en el sentido ya marcado por este Tribunal, éstas resultan ser aspectos centrales, nucleares del régimen jurídico de una determinada institución, y no pueden ser calificadas como básicas unas normas que, en materia de acceso a la función pública, no pretenden innovar el ordenamiento de forma permanente, sino coyuntural, y que tienen un ámbito de aplicación absolutamente marginal, respetándose y manteniéndose los sistemas de acceso a cargos funcionariales que

puedan existir como regla general en la Comunidad Autónoma.»

Sembla deduir-se de la sentència que una norma de caràcter excepcional pot

desconèixer el que estableix la legislació bàsica amb caràcter permanent.

J.F.

Sentències núm. 82, 83 i 84, totes de 26 de juny de 1986. Recursos d'inconstitucionalitat núms. 169/1983, 517/1983 i 678/1983, interposats, respectivament, contra determinats preceptes de les Lleis 10/1982, de 24 de novembre, del Parlament Basc, Bàsica de Normalització de l'Euskera, 7/1983, de 18 d'abril, del Parlament de Catalunya, de normalització lingüística a Catalunya, i 3/1983, de 15 de juny, del Parlament de Galícia, de normalització lingüística. Ponent a les tres sentències: Magistrat Antonio Truyol Serra. (BOE, núm. 159, de 4 de juliol de 1986)

El Tribunal Constitucional ha decidit ja diversos recursos plantejats fins ara contra disposicions i decisions reguladores o que afectaven el camp dels drets idiomàtics. Recordem alguns del pronunciaments més importants: la sentència núm. 6/1982, de 22 de febrer, en els conflictes de competència núm. 211 i 214 acumulats, en relació amb el Reial Decret 480/1981, de 6 de març, sobre funcionament al País Basc i a Catalunya de l'Alta Inspecció de l'Estat en matèria d'ensenyament no universitari, que va declarar constitucional, entre altres, l'art. 3, apartat cinquè, de l'esmentat Reial Decret; la sentència núm. 87/1983, de 27 d'octubre, que va resoldre els conflictes positius de competència acumulats —l'un, contra l'Ordre del Departament d'Educació del Govern Basc d'11 de maig de 1982, i l'altre, contra el Reial Decret 1765/1982, de 24 de juliol—; la sentència núm. 76/1983, de 5 d'agost, la qual va resoldre els recursos previs d'inconstitucionalitat contra el text definitiu del projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autònom i va declarar inconstitucional, entre altres pronunciaments, l'incís final «en función de la implantación real de la misma» de l'art. 32.2.a) del projecte, a

més a més de fer importants consideracions en relació amb les llengües pròpies i la provisió de places de funcionaris; o, finalment, la sentència núm. 30/1986, de 20 de febrer, la qual va decidir dos recursos d'emparament acumulats, on s'examinava si el Tribunal Suprem havia infringit determinats preceptes de la Constitució i l'art. 27 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics en no haver permès als recurrents expressar-se en èuscar.

Tanmateix, però, ha estat amb les sentències núms. 82, 83 i 84, totes de 26 de juny de 1986, quan, en resoldre els recursos d'inconstitucionalitat interposats contra determinats preceptes de les Lleis 10/1982, de 24 de novembre, del Parlament Basc, Bàsica de Normalització de l'ús de l'Euskera; 7/1983, de 18 d'abril, del Parlament de Catalunya, de normalització lingüística a Catalunya; i 3/1983, de 15 de juny, del Parlament de Galícia, de normalització lingüística, el Tribunal Constitucional ha tingut l'ocasió de pronunciar-se per primera vegada d'una manera àmplia i global —i no puntual o ocasional com en els anteriors pronunciaments— sobre la regulació jurídica del pluralisme lingüístic a l'Estat espanyol. Avui, per consegüent, resulta

imprescindible conèixer la doctrina marcada pel Tribunal Constitucional en aquestes sentències si volem saber, amb precisió, el tractament que del pluralisme lingüístic fa el nostre ordenament jurídic.

Atesa la limitació a què ha de sotmetre's, necessàriament, un comentari com aquest, ens proposem ressenyar i, si escau, comentar breument les declaracions del Tribunal que valorem com a més cabdals.

Començant per les contingudes en la primera de les tres sentències, la núm. 82, que és la sentència en la qual el Tribunal Constitucional elabora la doctrina general sobre el tema, i a la qual es remetrà en les dues sentències posteriors, cal destacar les següents:

1. El punt de partença és necessàriament el reconeixement que fa la Constitució de 1978 de la realitat plurilingüe d'Espanya, la qual és digna de ser promoguda; d'aquí la possible atribució de caràcter oficial a les diverses llengües espanyoles, la protecció efectiva de totes elles i la configuració de drets i deures individuals en matèria lingüística (F. j. 1).

2. El terme «Estat» del número 1 de l'art. 3 de la Constitució comprèn «*el conjunto de los poderes públicos españoles, con inclusión de los autónomos y locales*» (F. j. 2). D'aquesta manera el Tribunal Constitucional corregeix el que havia manifestat en el Fonament jurídic cinquè de la sentència de 28 de juliol de 1981 i que havia estat recollit per un sector de la doctrina per extreure'n conseqüències rellevants. Per consegüent «*el castellano es lengua oficial de todos los poderes públicos y en todo el territorio español*» (F. j. 2). És opinió del Tribunal Constitucional que la delimitació de l'oficialitat d'una llengua és donada pel territori i no pas per la naturalesa dels poders públics que hi tinguin llur activitat. Per això a les Comu-

nitats Autònomes que tenen establert un règim de cooficialitat, aquesta cooficialitat «*lo es con respecto a todos los poderes públicos radicados en el territorio autónómico,...*» (F. j. 2).

3. Declarar oficial una llengua significa que «*es reconocida por los poderes públicos como medio normal de comunicación en y entre ellos y en su relación con los sujetos privados, con plena validez y efectos jurídicos*» (F. j. 2).

4. Recordar que tots els espanyols tenen l'obligació de conèixer el castellà, cosa que no esdevé amb les altres llengües espanyoles. En conseqüència, segons el Tribunal, només del castellà hi cap «*la presunción de que todos los españoles lo conocen*» (F. j. 3).

5. Reitera l'afirmació —que ja havia fet en la sentència 76/1983, de 5 d'agost— que els ciutadans tenen el dret a utilitzar qualsevol de les llengües oficials davant de qualsevol Administració en la respectiva Comunitat (F. j. 5), i afegeix que l'ús d'aquestes llengües oficials pels particulars «*tiene efectivamente plena validez jurídica en las relaciones que mantengan con cualquier poder público radicado en dicho territorio*» (F. j. 3).

6. Confirma que les Comunitats Autònomes amb llengua pròpia tenen competències àmplies per regular la cooficialitat idiomàtica. Segons el Tribunal Constitucional, els Estatuts d'Autonomia «*contienen, de esta suerte, mandatos a las correspondientes instituciones autonómicas para regular la cooficialidad de las lenguas propias de las respectivas Comunidades Autónomas*» (F. j. 4). Dins d'aquesta regulació, la Comunitat Autònoma pot «*determinar el alcance de la cooficialidad, que se deriva inmediatamente de la Constitución y de su Estatuto de Autonomía y es inherente al concepto de aquella*» (F. j. 5), i pot, en l'àmbit de l'Administració de Justícia, «*regular el alcance inherente al concepto de cooficialidad*»

(F. j. 6). Per tant, aquestes determinacions s'imposen, sense vulnerar l'art. 149.1.18 de la Constitució, a tots els poders públics radicats a la Comunitat Autònoma (F. j. 5), àdhuc, com hem vist, a l'Administració de Justícia (per a la qual la Llei basca —d'aquí la seva correcció— «*se limita a declarar las consecuencias que inmediatamente se derivan del derecho al uso de dicha lengua*» [es refereix a l'euskera] (F. j. 11)). Més enllà d'aquestes determinacions immediates —com també a l'hora d'imposar obligacions—, la regulació de la matèria lingüística dins de l'Administració de l'Estat correspon a aquesta, en ser la titular de la competència per dictar les normes relatives a l'organització i el funcionament, i pel que fa a l'Administració de Justícia correspon a l'Estat, «*habida cuenta de lo que establece el art. 149.1 de la Constitución en sus párrafos 5.º y 6.º*», l'ordenació concreta de la posada en marxa de la cooficialitat.

També, més enllà de les determinacions d'immediata derivació, sembla que la competència per concretar-les en els diversos sectors cedeix —si bé en aquesta qüestió el Tribunal Constitucional no hi entra— a favor de qui té la competència per regular la matèria suport de la manifestació lingüística. Si més no aquesta ha estat la pràctica legislativa seguida fins ara.

Completant el quadre competencial en el camp lingüístic, el Tribunal Constitucional recorda que allò que sempre correspon a l'Estat, d'acord amb l'art. 149.1.1, és poder «*regular, si lo considera oportuno, las garantías básicas de la igualdad en el uso del castellano como lengua oficial ante todos los poderes públicos, así como las garantías del cumplimiento del deber de conocimiento del castellano, entre las que se halla la obligatoriedad de la enseñanza en ese idioma, a que este Tribunal se refirió en su sentencia 6/1982, de 22 de febrero*». Cal advertir aquí que a la sentència 6/1982, de 22 de febrer, el Tribunal

no es va referir a una obligatorietat de l'ensenyament en castellà, sinó que va reconèixer —cosa que no és el mateix— el dret «*de recibir enseñanza en la lengua del Estado*» (F. j. 10). (Sobre l'ensenyament en castellà i en les altres llengües oficials, vegeu el nostre treball *L'obligació dels professors d'EGB de conèixer el català i el castellà per ocupar plaça definitiva a Catalunya*, i les referències bibliogràfiques allí citades, publicat en el núm. 2-3 d'*Autonomies*).

7. Com a conseqüència del dret reconegut a favor de tot ciutadà de poder utilitzar la llengua oficial que escull en les seves relacions amb els poders públics radicats a les Comunitats Autònomes amb règim de cooficialitat, el Tribunal no estima inconstitucional la previsió de la Llei basca explicitant aquest dret per a les relacions amb l'Administració de Justícia, com tampoc no troba inconstitucional la declaració que no es podrà exigir cap mena de traducció (F. j. 11). Allò que no ens queda clar és si aquesta determinació de la Llei basca que no podrà exigir-se cap mena de traducció és o no coincident amb la determinació del paràgraf 4 de l'art. 231 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, ja que, atesa l'obrusa redacció d'aquest paràgraf, se'ns deixa amb el dubte de si la traducció pot recaure, en alguns casos, sobre la part que empra la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma.

8. Admet l'ús indistint de les llengües oficials «*siempre que no se lesionen los derechos de ningún interesado que pueda alegar válidamente el desconocimiento de la lengua utilizada*» (F. j. 9).

9. Determina que els poders públics poden, en l'àmbit de les seves competències, exigir el coneixement de les dues

llengües oficials per accedir a determinades places de funcionari, sempre que es respecti el que disposen els arts. 14 i 23 de la Constitució i l'exigència s'apliqui amb un criteri de raonabilitat i proporcionalitat sense produir cap discriminació (F. j. 14). Aquest pronunciament equipara el nostre ordenament a allò que es reconeix en els Estats plurilingües democràtics d'Europa on s'accepta pacíficament el requisit d'haver de conèixer dues llengües oficials, quan el lloc ho requereixi, per accedir-hi, i, allò que és molt important, posa en qüestió la doctrina jurisprudencial de sentit contrari que havia desplegat el Tribunal Suprem (sentències de 13 d'abril de 1984 i de 27 de setembre del mateix any). Cal tenir present, endemés, que amb aquest pronunciament el Tribunal Constitucional matisa —si és que no corregeix— allò que havia declarat en la sentència núm. 76/1983, de 5 d'agost.

També posa en qüestió la jurisprudència del Tribunal Suprem (sentències de 25 de gener, 3 de maig i 28 de juliol de 1984 i de 28 de març de 1985, que no admeten la puntuació del coneixement de les llengües oficials altres que el castellà com a mèrit) quan manifesta que res impedeix que *«en general se considere como mérito entre otros (...) el nivel de conocimiento de las mismas»* [es refereix a les dues llengües oficials al País Basc] (F. j. 14). Val la pena destacar que d'acord amb el Tribunal aquest mèrit pot ser generalitzat —bo i respectant en tot cas els arts. 14 i 23 de la Constitució— i que allò puntuable és el nivell de coneixement de les dues llengües oficials.

10. El Tribunal fa un atemperament eteri que subjecta la materialització efectiva dels drets lingüístics davant de les Administracions i els poders públics (*«el ejercicio del derecho en cuestión, resultante de las posibilidades del momento y de la adopción*

de las "medidas oportunas" y los "medios necesarios" para su ejercicio...») (F. j. 8), que creiem criticable i que amb raó censura el magistrat Francisco Rubio Llorente en el seu vot particular.

De les altres dues sentències, que recolzen en la doctrina llargament desplegada en la sentència que s'acaba de ressenyar, val la pena de destacar: 1) la declaració d'inconstitucionalitat de l'incís (*«En cas d'interpretació dubtosa, el text català serà l'autèntic»*) de l'apartat 1 de l'art. 6 de la Llei catalana. Ens semblen discutibles els arguments utilitzats pel Tribunal que consisteixen a lligar la disposició amb la qüestió de la manca de deure de conèixer el català o a connectar-la amb l'aplicació i eficàcia de les normes jurídiques. Més convincent és per a nosaltres l'opinió manifestada pel magistrat Francisco Rubio Llorente en el vot particular que formula. Per aquest magistrat *«se trata simplemente de un precepto destinado a precisar cuál es el enunciado normativo que efectivamente ha sido deliberado y votado por los representantes de los ciudadanos de Cataluña en el ejercicio de la potestad legislativa y parece poco dudoso que sólo ellos mismos tienen la competencia para hacerlo»*.

2) la declaració d'inconstitucionalitat, en la tercera sentència, de l'incís *«el deber de conocerlo»* de l'apartat 2 de l'art. 1 de la Llei gallega.

Es difícil, per acabar, fer una valoració global de les tres sentències. Diguem, però, en primer lloc, que el sol fet que finalment —després d'un retard considerable— el Tribunal Constitucional s'hagi pronunciat i ens hagi aclarit el marc al qual cal subjectar la regulació lingüística és ja per si mateix un fet positiu. I, en segon lloc, en relació amb el contingut, en el benentès que, com ja hem fet notar, no coincidim amb tots els pronunciaments, creiem que el Tribunal Constitucional ha decidit algunes qüestions fins

ara controvertides en una direcció que, certament, obre perspectives normalitzadores per a les llengües oficials altres que el castellà, i que pot posar fi a certes in-

terpretacions que sistemàticament les marginaven.

ANTONI MILIAN

Sentència 88/1986, d'1 de juliol. Recurs d'inconstitucionalitat. Protecció del consumidor, defensa de la competència i legislació mercantil (arts. 38, 51.1 i 3, 139, 149.1.6 i 8 CE; 12.1.5 EAC)

Ponent:

Carlos de la Vega Benayas

1. La sentència resol dos recursos d'inconstitucionalitat acumulats, en relació amb la Llei 11/1983, de 18 de febrer, de regulació administrativa de determinades estructures comercials i vendes especials, del Parlament de Catalunya. Els recursos foren interposats pel Sr. José Ma. Ruiz Gallardón, com a comissionat de 54 diputats, i pel representant del President del Govern estatal.

2. Els motius principals del recurs fets servir en les al·legacions de les parts se centren en la consideració que la llei catalana, en el seu conjunt, resulta inconstitucional quan entra a regular aspectes de la legislació mercantil (reservada a l'Estat per l'article 149.1.6 CE) o de les bases de les obligacions contractuals (149.1.8 CE), o bé incideix en la matèria de defensa de la competència (reservada explícitament a l'Estat en l'article 12.1.5 EAC), o bé afecta el principi d'unitat de mercat que deriva especialment dels articles 139 i 149.1.1 CE.

Davant aquesta problemàtica, la sentència dedica els fonaments jurídics 4, 5, 6 i 7 a examinar la doctrina sobre aquestes qüestions. Aquesta doctrina es pot resumir en els punts següents:

A) *Ordenació del mercat: defensa de la competència i drets dels consumidors.*

a) La defensa de la competència —la normativa de la qual es reserva a l'Estat en l'article 12.1.5 EAC— deriva del reconeixement, per part de la Constitució, de la *llibertat d'empresa* com a marc de l'economia de mercat; així ho preceptua l'article 38 CE, que també imposa als poders públics el compromís de protegir-ne l'exercici. Així doncs, cal entendre la defensa de la competència com una protecció, i no pas com una restricció, a la llibertat d'empresa.

b) La defensa del consumidor està consagrada en l'article 51, apartats 1 i 3, de la Constitució i apareix, per tant, com a *principi rector* de la política social i econòmica, i la seva garantia s'imposa a tots els poders públics. Així, doncs, els diferents poders públics que integren l'Estat poden dictar normes que integren l'Estat poden dictar normes amb l'objectiu de protegir el consumidor, sobre la base de les seves respectives competències. Des del punt de vista de Catalunya, l'article 12.1.5 EAC li reconeix aquesta competència com a exclusiva, encara que sotmesa a unes limitacions determinades, d'entre aquestes la imposada per la reserva estatal de bases i ordenació de l'activitat econòmica general (149.1.13 CE i 12.1 EAC).

c) La defensa de la competència i la defensa dels consumidors són dos aspectes diferenciats de l'*ordenació del mercat*. Tanmateix, i malgrat aquesta diferenciació, hi poden haver normes que s'ocupin

de qüestions situables a tots dos camps. És per això que cal recórrer a dos tipus de criteris: el de la matèria regulada i el de l'orientació o vocació predominant de la norma de què es tracti. Pel que fa a la definició de la matèria regulada, el Tribunal estableix una diferenciació conceptual entre les matèries *defensa de la competència* i *defensa dels consumidors*. La primera «se refiere a la regulación de la situación recíproca de las Empresas, productoras o distribuidoras, en el mercado, en el plano horizontal, en cuanto que los sujetos a considerar, es decir, las Empresas, compiten en una situación que se quiere de igualdad en el mercado». La defensa dels consumidors «hace referencia a una situación distinta en tanto que el consumidor aparece como destinatario de unos productos ofrecidos por las Empresas, productos cuyas condiciones de oferta se pretende regular protegiendo, como indica el art. 51.1 CE, la seguridad, la salud y los legítimos intereses económicos de los consumidores».

Aquesta diferència material, tanmateix, no sempre és suficient per distingir-les. En molts casos, la concurrència de competències entre un títol i un altre (defensa de la competència i drets dels consumidors) és tal, i s'encobreixen de tal manera, que les mesures protectores de l'un serveixen per emparar l'altre i a l'inrevés. En aquests casos en què no n'hi ha prou amb la pura distinció material per diferenciar-les, seguint una reiterada doctrina del Tribunal, cal especialment «acudir a criterios teleológicos, precisando el objetivo predominante de la norma».

B) Legislació mercantil

a) El contingut de la matèria legislació mercantil —competència exclusiva de l'Estat (149.1.6 CE)— ja ha estat tractat en les Sentències 37/1981 i 71/1982. Resumint la doctrina sobre aquesta qüestió que emana d'aquestes sentències, es pot dir que el Tribunal

parteix de la distinció entre *activitat mercantil* i *Dret mercantil*.

L'activitat mercantil és regulada per normes de Dret públic i de Dret privat; tan sols aquestes darreres encaixen en el concepte de Dret mercantil. Les normes del Dret públic que regula l'activitat mercantil —per exemple, comerç interior o drets dels consumidors— poden ser, continuant amb aquesta línia de raonament, competència de les Comunitats Autònomes. Efectivament, aquest és el cas de Catalunya (12.1.5 EAC).

b) Així mateix, si bé les condicions generals de la contractació o de les modalitats contractuals corresponen al legislador estatal, això no impedeix que s'estableixin determinats requisits per a algunes vendes o bé que es prevegin i corregeixin determinats abusos als quals alguns contractes poden conduir mitjançant normes autonòmiques, sempre que no s'introdueixin drets ni obligacions en el marc de les relacions contractuals privades.

C) La unitat de mercat

a) La unitat de mercat —derivada de l'article 2 CE i continguda en l'art. 139 CE— implica l'existència d'un ordre econòmic estatal que té com a suports bàsics: 1) la *llibertat de circulació* sense traves per tot el territori estatal de béns, capitals, serveis i mà d'obra, i 2) la *igualtat de les condicions bàsiques* d'exercici de l'activitat econòmica.

b) Aquesta unitat, tanmateix, no significa uniformitat sinó diversitat de règims jurídics com a conseqüència de ser un Estat amb autonomies polítiques. Això no obstant, el Tribunal diu: «la compatibilidad entre la unidad económica de la nación y la diversidad jurídica que deriva de la autonomía ha de basarse, pues, en un equilibrio entre ambos principios, equilibrio que, al menos, y en lo que aquí interesa, admite una

pluralidad y diversidad de intervenciones de los poderes públicos en el ámbito económico, siempre que reúnan las varias características de que la regulación autonómica se lleve a cabo dentro del ámbito de la competencia de la comunidad; que esa regulación, en cuanto introductora de un régimen diverso del o de los existentes en el resto de la nación, resulte proporcionada al objeto legítimo que se persigue, de manera que las diferencias y peculiaridades en ella previstas resulten adecuadas y justificadas por su fin; y, por último, que quede en todo caso a salvo la igualdad básica de todos los españoles».

D) Conclusió

En conseqüència, i contràriament a l'argumentació dels recurrents, la sentència conclou que, amb caràcter general, *«el que la ordenación de determinadas ventas pueda tener en el territorio de Cataluña un régimen distinto al que pueda imperar en el resto del Estado no lleva necesariamente a admitir que se haya producido una ruptura de la unidad de mercado, como principio derivado de la Constitución, ni el que ello suponga admitir la posibilidad de tantos mercados como Comunidades Autónomas. Y en fin, el que en Cataluña los poderes públicos sometan a ciertas cautelas el régimen de determinadas ventas, como las que en esta ley se adoptan, tampoco es suficiente para declarar por ello mismo la inconstitucionalidad de toda la ley en cuanto inserta en el ámbito de la competencia estatal sobre la legislación mercantil».*

3. El Tribunal aplica els diferents vessants d'aquesta doctrina a la llei catalana reconeguda. N'examinarem els aspectes que el Tribunal Constitucional determina que són inconstitucionals.

a) *La venda a pèrdua* és definida per la llei com aquella en què el preu de venda és inferior al preu de compra o de reposició. La norma catalana restringeix severament aquesta modalitat de venda,

al·legant el títol competencial de defensa dels consumidors. Tanmateix, el Tribunal estima que amb una regulació d'aquest tipus *«se está entrando en el ámbito de la libre concurrencia comercial, en su aspecto o perspectiva de igualdad y libertad de oportunidades en la estructura económica de libre competición (...). En este sentido, el precepto estudiado es una norma limitativa de la libre concurrencia, materia que la propia ley autonómica reconoce y salva como exclusiva y reservada al Estado dentro de la legislación relativa a la defensa de la competencia y, por ello, debe ser declarada inconstitucional por falta de título competencial comunitario».*

L'únic precepte declarat inconstitucional és el paràgraf 2n. de l'article 17, que, tanmateix, repercuteix en tot el capítol (arts. 17, 18 i 19), que perd el sentit i, en definitiva, la raó de ser.

b) L'article 21 de la llei examinada limita els períodes per efectuar la *venda a rebaixa*. El Tribunal considera també que la finalitat d'aquest concepte no és tant la protecció dels consumidors sinó més aviat la prevenció d'una competència deslleial o abusiva i que restringeix el lliure exercici de l'activitat comercial, matèria que correspon a la legislació de *defensa de la competència*, de titularitat estatal.

c) Contràriament, el Tribunal considera que les *vendes a liquidació* recullen una situació diferent ja que, diu, *«el calificativo de venta en liquidación posee una indudable fuerza atractiva e informadora para los consumidores»* i, per això, encaixa dins la seva *protecció*, competència que pertany a Catalunya. No obstant això, el paràgraf 2n. de l'article 25 de la llei catalana imposa una greu limitació a la capacitat jurídica mercantil que prohibeix, en determinats casos, l'exercici del comerç i la possibilitat de realitzar actes i negocis del Dret mercantil, i excedeix per tant la competència autonòmica (comerç interior i protecció dels consumi-

dors) i envaeix alhora aquella que la Constitució reserva a l'Estat en l'article 149.1.6 CE.

d) Finalment, respecte a la *venda de saldos*, el Tribunal efectua una *interpretació* de l'article 33 de *conformitat amb la Constitució* en el sentit que la figura del comerciant que s'hi recull està constreta als productes enumerats en l'article 28, que descriu les circumstàncies en què s'han de trobar els productes que han de ser saldots. En un altre cas, limitaria la capacitat mercantil del comerciant i, per tant, seria legislació mercantil assignada competencialment a l'Estat per la Constitució.

4. Creiem que una crítica de caràcter general a la sentència ha d'incidir sobretot en la dificultat de distingir en la pràctica la matèria «defensa de la competència» de la matèria «protecció als consumidors». En un sistema d'economia de mercat, en el qual, si més no teòricament, la llei de l'oferta i la demanda regula els preus i incideix directament sobre la qualitat dels productes, tot el que sigui advocar per la lliure concurrència redunda en benefici dels consumidors. Un cop fixats aquests principis de caràcter ideològic polític, però que el Tribunal sembla admetre, la confusió entre un i altre concepte en aplicar-los a la pràctica, sobretot a través d'una hermenèutica teleològica, és gairebé inevitable.

Així, doncs, des del meu punt de vista, no aconsegueixo distingir per què el Tribunal considera que la venda a pèrdua i la venda a rebaixa encaixen en el concepte de defensa de la competència i, per contra, respecte a la venda a liquidació, el Tribunal admet que està protegida pel títol competencial de protecció al consumidor. Al meu parer, totes tres, en diferent grau, afecten la lliure concurrència i, per tant, incideixen en el títol competencial de defensa de la competència, i totes tres, també, tendeixen a protegir els consumidors abaratint els productes. Per tant, la distinció és molt dubtosa, dificultat que ja manifesta el Tribunal en el Fonament Jurídic 4.

Per acabar, cal també subratllar, tot i que el procediment ha adoptat la forma de recurs d'inconstitucionalitat perquè és una llei autonòmica, que els arguments esgrimits pel Tribunal per ometre els preceptes considerats anticonstitucionals són del tipus competencial, és a dir, el seu caràcter de no ajustats a la Constitució no ho és per raons substantives sinó, simplement, perquè el Parlament de Catalunya no és competent per dictar aquestes normes per tal com el contingut material d'aquesta competència és de l'Estat (legislació mercantil o defensa de la competència). Conseqüentment, l'Estat sí que podria dictar normes de contingut idèntic en virtut de les seves competències.

F.C.

Sentència 95/1986, de 10 de juliol. Conflicte positiu de competència. Competències de foment a l'agricultura (arts. 148.1.7, 149.1.13 i 15 CE; 12.1.4 EAC)

Ponent:

Jesús Leguina Villa

tiu de competència interposat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb els articles 5.1, 7.1, 8, 15, 16 i 17 del RD 1932/1983, de 22

1. La sentència resol un conflicte posi-

de juny, sobre ajudes a joves agricultors. Aquestes ajudes consisteixen en diverses mesures de foment que intenten d'estimular la *modernització* de les explotacions agrícoles familiars, les *adquisicions de terres* que permetin d'ampliar-ne les dimensions físiques o constituir noves unitats d'explotació de forma individual o associativa de caràcter cooperatiu i, finalment, l'*adquisició o millora d'habitatges* d'ús propi per als agricultors joves.

L'article 12.1.4 EAC atribueix a la Generalitat competències exclusives en matèria d'agricultura, que tanmateix s'han d'exercir d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat i en els termes del que disposen els articles 38 i 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 CE. Tal com diu la sentència, la competència de la Generalitat s'ha de moure «*dentro de las orientaciones e intervenciones básicas y de coordinación que el Estado disponga para el sector agrícola en cuanto componente esencial del sistema económico general*».

Cal tenir en compte, també, que ha estat transferit a la Generalitat el servei d'Extensió Agrícola, que, entre d'altres, duu a terme tasques de foment de la formació professional dels agricultors, i també diverses competències sobre capacitat dels agricultors. Per últim, el RD 233/1981, de 9 de gener, disposa que l'àrea de crèdits de capacitat, incorporació i instal·lació de joves agricultors, que en bona part és la que recull el decret impugnat, és atribuïda a la Generalitat, en virtut de la competència que posseeix, per bé que aquestes facultats s'han d'exercir mitjançant un conveni amb l'Administració de l'Estat.

2. Les posicions de les parts se centren bàsicament en les argumentacions següents.

La part catalana considera contrària a

l'ordre de competències l'articulació de les mesures de foment —subvencions i préstecs— que concentren les facultats de gestió en els òrgans de l'Administració de l'Estat, privant-ne la Generalitat que hi té competència exclusiva. Amb això s'incompleix, a més, segons la Generalitat, el precepte contingut en la Llei estatal 49/1981 que preveu que «*las referencias que en el presente Estatuto de la explotación familiar agraria y de los agricultores jóvenes se hacen al Ministerio de Agricultura se entenderán hechas a los órganos competentes de cada Comunidad Autónoma siempre que estuvieran atribuidas las correspondientes competencias*».

L'Estat, per part seva, considera que la seva competència es basa en la potestat general de despesa pública que posseeix, i entén que, en virtut d'aquesta, l'Administració estatal està autoritzada per «*destinar sus fondos al fomento de actividades de interés general en todo el territorio nacional, así como para definir el régimen de las ayudas otorgadas y controlar el gasto realizado*». Aquest poder general de despesa pública que té l'Estat no impedeix, segons l'Advocat de l'Estat, que la Comunitat Autònoma, en l'exercici de les seves competències, també dediqui els seus fons a la promoció d'aquest sector, si així ho creu convenient.

3. La sentència desestima, d'una manera breu i contundent, les al·legacions de la part estatal que considera que no s'ajusten a l'ordenament constitucional i estatuari de distribució de competències i afirma que, si de cas es duguessin a la pràctica, l'alterarien sensiblement. Per tal de justificar aquesta posició, el Tribunal recorda la seva doctrina anterior relativa a la facultat estatal de despesa pública, la qual, diu, «*no constituye un título competencial autónomo*» (Sentència 179/1985), i també relativa a la tècnica de la subvenció, que «*no es un concepto que delimite compe-*

tencias, atribuyendo toda clase de regulación que, desde uno u otro aspecto, tenga conexión con aquella» (Sentències 39/1982 i 179/1985). En aquest punt el Tribunal matisa: «El ejercicio de competencias estatales, anejo al gasto o a la subvención, sólo se justifica en los casos en que, por razón de la materia sobre la que opera dicho gasto o subvención, la Constitución o, en su caso, los Estatutos de Autonomía, haya reservado al Estado la titularidad de tales competencias.»

4. El Tribunal sosté que les finalitats de la norma que considerem s'han d'enquadrar dins la competència de direcció de l'activitat econòmica general que posseeix l'Estat en virtut de l'article 149.1.13 CE i que li reconeix l'Estatut de Catalunya en l'article 12: «És clar que dins aquesta competència de direcció de l'activitat econòmica general teneu cabuda també les normes estatals que fixin les *líneas directrius i els criteris globals d'ordenació* de sectors econòmics concrets, i també les previsions d'*accions o mesures* singulars que calguin per assolir els fins proposats dins l'ordenació de cada sector». En aquest segon tipus —accions o mesures singulars— encaixen les previsions que estableix el Reial Decret de què tractem en articular un conjunt de mesures que són considerades bases de l'ordenació del sector. En el dit RD s'estableixen determinades subvencions i préstecs que són considerats instruments necessaris per aconseguir els fins d'interès públic que es persegueixen i també el seu règim jurídic, i així es garanteix tant l'eficàcia com la igualtat en el gaudi per part dels destinataris.

5. El conjunt de mesures que instrumenta el RD no és impugnat en bloc per la Generalitat sinó que tan sols es consideren contraris a l'ordre constitucional aquells actes de gestió que la citada disposició reserva a l'Estat i que es creu que

envaeixen l'esfera competencial autonòmica reconeguda en l'article 12.1.4 EAC. D'entre tots els preceptes impugnats, es consideren ajustats a l'ordre competencial el 7.1 —que invoca les facultats estatals de coordinació (149.1.13 CE)— i el 8, que estableix el repartiment de subvencions que, tot i que el Tribunal el considera com un sistema centralitzat, no és reputat com a inconstitucional, encara que no s'arribin a veure les raons que addueix el Tribunal quan residència en òrgans legislatius actes de gestió sense justificació en bases, ni en coordinació, ni tampoc en raons d'igualtat i ni tan sols en raó tan discutible jurídicament, perquè té naturalesa política —encara que fet servir pel Tribunal en aquesta sentència—, com és la d'assegurar la plena eficàcia de les mesures proposades.

6. Aquesta sentència —fins i tot donant la raó a la Generalitat en diversos punts i fent inaplicables a Catalunya determinats preceptes— és una ocasió desaproveitada per establir clarament les bases d'un sistema d'ajudes i subvencions constitucionalment correcte. Hi ha la possibilitat, sens dubte, que el sistema de subvencions no estigui fixat amb claredat en la Constitució i sobre aquest tan sols es puguin determinar els principis ja establerts en les Sentències 30/1982 i 179/198, recollides en la sentència que comentem. Tanmateix, tal com es manifesta en el sistema de *grants* del federalisme americà, la qüestió de les subvencions és capital per a la supervivència d'un sistema descentralitzat que opera en el context d'una societat industrial avançada i en un Estat que es qualifica de social. Ja sabem, i és jurisprudència constitucional, que les subvencions no creen una categoria competencial nova. No obstant això, segons com es canalitzin, poden desvirtuar fàcticament aquest sistema competencial i, sens dubte, el Tribunal

pot acudir a una interpretació «concretitzadora» en aquesta qüestió tan fonamental o bé, utilitzant els instruments habituals, refugiar-se en les conegudes categories de legislació i execució. De moment, tot i que s'ha acollit a aquesta segona fórmula, opta també per la formulació de determinats *obiter dicta* que tenen una clara intencionalitat.

Així, en la sentència que comentem se suggereix que seria més adequat al model d'Estat de les Autonomies dissenyat per la Constitució un sistema de subvencions que es distribuïssin prèviament entre Comunitats Autònomes i amb una gestió descentralitzada. També subratlla negativament el fet que hi hagi una duplictat d'organismes —un a l'Administració de l'Estat i d'altres a les Administracions

autonòmiques— que s'ocupen de fomentar les mateixes activitats dins el sector agrícola. I fins i tot manté, adoptant un to clarament polític, que «*se podría llegar a cuestionar si tiene sentido y es eficaz un sistema de subvenciones centralizadas en un sector económico como el agrícola que ha sido descentralizado y atribuido a la competencia exclusiva de las Comunidades Autónomas*».

Tots aquests *dictas* semblen indicar que el Tribunal no s'atreveix a deduir —concretitzar— del bloc constitucional un únic model de subvencions i ajudes, encara que deixi entreveure que el model autonòmic espanyol dissenyat a la Constitució assenyalava una direcció que no és la que se segueix.

F.C.

Sentència 96/1986, de 10 de juliol. Conflicte positiu de competència. Bases de l'ordenació del sector agrícola (arts. 149.1.13 CE; 10.9 EAPB; 63 LOTC)

Ponent:

Jesús Leguina Villa

1. El conflicte és promogut pel Govern basc respecte al RD 1932/1986, de 22 de juny, sobre auxilis als agricultors joves, que ha estat objecte també d'un altre conflicte interposat per la Generalitat de Catalunya, resolt per la STC 95/1986, comentada anteriorment.

El primer problema que planteja el Tribunal és una qüestió processal ja resolta en anteriors recursos i que requereix una interpretació de l'article 63 LOTC. La qüestió és la següent: en l'escrit de requeriment previ del Govern basc s'impugnaven determinats preceptes del RD i en l'escrit d'interposició del recurs s'amplien aquests preceptes. El Tribunal estima que el tràmit de requeriment previ és una presuposició necessària per a la

interposició del recurs, el qual fa possible l'avinença entre les parts; com que aquest tràmit té un termini preclusiu (63.2 LOTC), la seva inobservança no és susceptible de compensació un cop s'hagi formalitzat el conflicte. Conseqüentment, el Tribunal considera que el conflicte només comprèn els articles esmentats en el requeriment previ.

D'altra banda, aquests articles són els impugnats per la Generalitat en el recurs esmentat abans en l'article 10 del RD. A més, el Tribunal considera també que els arguments fets servir pels representants del Govern basc i els de la Generalitat, com també les raons argüïdes per l'Advocat de l'Estat corresponent, són les mateixes que en el conflicte anterior, amb la qual cosa l'única diferència es troba en el dit article 10, i fa remissió en els fonaments jurídics i en la decisió a la citada

sentència. Així, doncs, l'article 10 és l'únic objecte d'atenció de la sentència.

2. L'article 10 esmentat estableix que determinades ajudes del Ministeri d'Agricultura en matèria d'assistència i assessorament tècnic i gratuït, capacita-ció professional i formació continuada han de ser desenvolupades per les Comunitats Autònomes per mitjà de convenis entre els òrgans d'aquestes Comunitats i la Direcció General d'Investigació i Capacitació Agràries.

El Tribunal recorda el deure general de col·laboració entre l'Estat i les Comunitats Autònomes i que «*con base en este deber de recíproco apoyo y mutua lealtad, no pueden resultar ampliadas las competencias del Estado ni es posible por lo mismo limitar o condicionar el ejercicio de las competencias autonómicas*». D'això, en resultaria que aquesta instrumentació per mitjà de conveni no seria aplicable a Euskadi.

Tanmateix, el Tribunal accepta que aquestes ajudes d'ordre tècnic de què parla l'article 10 del Reial Decret siguin adoptades per l'Estat en virtut de les seves competències d'acord amb l'art. 149.1.13 CE com a mesures d'ordenació bàsica del sector agrícola. D'aquesta manera, aquestes mesures serien complementàries d'aquelles que la Comunitat Autònoma pugui dur a terme en virtut de les seves competències exclusives. Així, el conveni que proposa l'Estat seria una aplicació concreta del principi de col·laboració.

3. La interpretació del Tribunal sembla absolutament forçada i injustificada-ment aplicadora del concepte de bases, per tal com s'atorga aquest caràcter a mesures d'ajuda en matèria d'assistència i assessorament tècnic i gratuït, capacita-ció professional i formació continuada. Sens dubte, és discutible que aquestes mesures siguin elements de les bases de la «*planificación general de la actividad económica*», tal com diu l'apartat 13 de l'article 149.1 CE.

Més aviat són mesures que apareixen amb un típic caràcter d'assistència al món agrícola, amb un caràcter purament executiu i, per tant, potestats de les Comunitats Autònomes competents en les matèries. Probablement la manera més bona d'administrar aquests ajuts estatals és mitjançant conveni. Aquest, en virtut del principi de col·laboració, pot ser realitzat amb el consentiment de totes dues parts, la qual cosa és perfectament possible dins les relacions regulars que hi ha d'haver entre l'Estat i les Comunitats Autònomes. Contràriament, un criteri molt més discutible és el que recull la sentència quan proposa de solucionar el problema fent encaixar aquestes mesures d'ajut en el concepte d'ordenació bàsica del sector agrícola. Per aquest camí, sens dubte, quedarien buides les competències autonòmiques en els diferents sectors econòmics, que, en bona part, són competències consistents a atorgar ajuts i subvencions.

F.C.

Sentència 99/1986. Recursos d'inconstitucionalitat acumulats 384/1983 i 396/1983 (BOE de 23 de juliol de 1986). Alteració de límits territorials de les Comunitats Autònomes: l'enclavament de Treviño

Ponent:

Glòria Begué

La Disposició transitòria 7.3 de l'Estatut d'Autonomia de Castella-Lleó regula de manera diferent de com ho fa l'article

8 de l'Estatut d'Autonomia del País Basc el procediment aplicable per al pas de l'enclavament de Treviño de la Comunitat castellano-ileonesa al País Basc. El Parlament i el Govern bascos van impugnar el precepte de l'Estatut de Castella-

Lleó perquè consideraren que suposava una derogació de l'Estatut basc, que no seguia el procediment de reforma de previsió, i per la infracció dels principis d'igualtat, no discriminació i interdicció de l'arbitrarietat, i també el de seguretat jurídica i el d'irretroactivitat de disposicions restrictives de drets individuals.

Per al Tribunal Constitucional, aquesta derogació no es produeix per tal com la regulació del contingut típic dels Estatuts a l'article 147.2 de la Constitució obliga a interpretar que la segregació i agregació s'han de regular com dues fases diferents en els Estatuts corresponents a la Comunitat que s'abandona i a la Comunitat en què es produeix l'agregació:

«La reserva estatutaria establecida en el artículo 147.2 de la Constitución supone no sólo la concreción en los correspondientes Estatutos de los contenidos previstos en el mencionado precepto, sino también el aseguramiento de que los contenidos normativos que afectan a una cierta Comunidad Autónoma no quedan fijados en el Estatuto de la Comunidad, pues ello entrañaría la mediatización de la directa infraordenación de los Estatutos a la Constitución, siendo así que, como hemos señalado anteriormente, ésta constituye el único límite que pesa sobre cada uno de ellos. La predeterminación del contenido de unos Estatutos por otros en virtud, meramente, de la contingencia de su momento de aprobación, ampliaría los límites en que han de enmarcarse los contenidos estatutarios que, de acuerdo con el artículo 147 CE, son sólo los establecidos constitucionalmente, lo que, de modo indirecto pero inequívoco, redundaría en la construcción de la autonomía de una de las Comunidades, que vería limitado el ámbito de aplicación de sus actos y disposiciones y el modo de decisión de sus órganos no ya por una fuente heterónoma —también el propio Estatuto lo es— sino por una fuente cuyos contenidos normativos fueron

adoptados sin su participación y respecto de los cuales tampoco tendría la ocasión de expresar su voluntad en una hipotética modificación futura.

De todo lo anterior se deduce que, contra lo que los recurrentes entienden, el Estatuto de una Comunidad no puede regular de un modo "completo y acabado" la segregación y correspondiente agregación de los enclaves ubicados en su territorio cuando éstos pertenecen al de otra Comunidad Autónoma. La regulación estatutaria no puede contener el procedimiento de modificación territorial que deberán seguir las dos Comunidades implicadas, sino tan sólo el proceso de formación y manifestación de la voluntad de cada una de ellas para perfeccionar —mediante actos distintos, pero complementarios— el complejo procedimiento en que consiste la segregación de un enclave y su agregación a otra Comunidad.»

El Tribunal rebutja també la infracció dels principis jurídics al·legada:

«... la igualdad consagrada por la Constitución no afecta a la determinación concreta de los contenidos autonómicos, pues sin esta diversidad no existiría verdadera pluralidad y capacidad de autogobierno, notas que caracterizan al Estado de las Autonomías. A todo lo cual hay que añadir que, en realidad, las condiciones impuestas por ambos Estatutos son paralelas y análogas, y responden a los distintos intereses en juego: individuales, municipales, comunitarios y generales.»

El Tribunal Constitucional considera, a més, que és impossible la infracció del principi de seguretat jurídica ja que l'Estatut de Castella-Lleó regula una fase diferent del procediment. Així mateix, tampoc no es pot atendre la invocació al principi d'irretroactivitat atès que aquest es refereix exclusivament a les disposicions sancionadores no favorables o restrictives de drets individuals.

A la sentència formula un vot particular el magistrat Jesús Leguina Villa, que

considera que hi ha una completa identitat d'objecte en el que regulen les dues normes estatutàries en conflicte i, per tant, inconstitucionalitat en el que regu-

la la Disposició transitòria 7.3 de l'Estatut castellano-leonès del supòsit de l'enclavament de Treviño.

J.F.

1.3.2. PROCESSOS DAVANT DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Xavier Bonet i Frigola

Maig

Conflicte positiu de competència 400/1986, plantejat per la Junta de Galícia en relació amb el Reial Decret 2342/1985, de 4 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament d'Organització i Funcionament de la Comissió Nacional d'Administració Local (BOE d'1-5-1986).

Conflicte positiu de competència 399/1986, promogut per la Junta de Galícia en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 2253/1985, de 22 de maig, sobre especialització en Dret foral com a mèrit preferent pel nomenament de Notaris en determinades Comunitats Autònomes (BOE de 2-5-1986)

Recurs d'inconstitucionalitat 982/1985, promogut pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei 3/1985, de 29 de juliol, del Parlament de Canàries, de mesures urgents en matèria d'urbanisme i protecció de la natura (BOE de 3-5-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 365/1986, promogut per la Junta de Galícia contra determinats preceptes de la Llei 50/1985, de 23 de desembre, d'incentius regionals per a la correcció de desequilibris econòmics interterritorials (BOE de 3-5-1986).

Conflicte positiu de competència 386/1986, promogut pel Consell Exe-

cutiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial Decret 2253/1985, de 22 de maig, sobre especialització en Dret foral com a mèrit preferent pel nomenament de Notaris de determinades Comunitats Autònomes, entre elles Catalunya (BOE de 3-5-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 961/1985, promogut pel President del Govern contra la Llei del Parlament de Catalunya 18/1985, de 23 de juliol, de Cambres Professionals Agràries i, subsidiàriament, contra determinats preceptes d'aquesta Llei. (BOE de 9-5-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 1036/1985, plantejat pel President del Govern contra la totalitat de la Llei 9/1985, de 30 de juliol, del Parlament de Galícia, de protecció de les Pedres Ornamentals i, subsidiàriament, contra determinats preceptes d'aquesta Llei (BOE de 9-5-1986).

Conflicte positiu de competència 407/1986, plantejat pel Govern en relació amb determinats preceptes del Decret 307/1985, de 31 d'octubre, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, sobre les normes i el procediment per a l'aplicació de les incompatibilitats al personal sanitari al servei de la Generalitat (BOE de 9-5-1986).

Conflicte positiu de competència 401/1986, promogut per la Junta de Galícia, en relació amb una Resolució del Ministeri d'Economia i Hisenda de 25 de novembre de 1985, per la qual s'imposa a la Caixa d'Estalvis de Galícia la sanció de 100 milions de pesetes per operacions de renda variables realitzades mitjançant l'Agent de Canvi i Borsa de Barcelona Aleix Buxeres (BOE 10-5-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 986/1985, promogut pel President del Govern contra les expressions «o definitiva» i «o definitivo» de les lletres a) i b) de l'article 46.3 de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, del Parlament de Catalunya, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (BOE 12-5-1986).

Plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat 462/1986, promoguda per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Provincial de Santa Cruz de Tenerife per possible inconstitucionalitat de l'article 13.1 de la Llei 24/1983, de 21 de desembre, de Mesures Urgents de Sanejament i Regulació de les Hisendes Locals (BOE 23-5-1986).

Conflicte positiu de competència 1079/1985, promogut pel Govern, en relació amb una Resolució d'11 de juny de 1985, de la Direcció General d'Indústria i Mines (Departament d'Indústria i Energia del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya), per la qual es va acordar l'autorització, declaració d'utilitat pública i aprovació del projecte d'ampliació a 380 KV sol·licitada per l'Entitat «Fuerzas Eléctricas de Catalunya, S.A.» (BOE 23-5-1986).

Conflicte positiu de competència 453/1986, promogut pel Govern en relació

amb una Resolució de 26 de novembre de 1985, de la Direcció General d'Indústria i Mines (Departament d'Indústria i Energia del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya) sobre l'autorització i declaració d'utilitat pública de la línia d'alta tensió «Rubí-Amposta a l'estació exterior Vandellòs» (BOE 23-5-1986).

Conflicte positiu de competència 450/1986, promogut pel Govern Basc, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 2377/1985, de 18 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de Normes Bàsiques sobre Concerts Educatius (BOE 23-5-1986)

Conflicte positiu de competència 449/1986, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 2342/1985, de 4 de desembre, sobre organització i funcionament de la Comissió Nacional d'Administració Local (BOE de 23-5-1986).

Juny

Conflicte positiu de competència 506/1986, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'article 6 del Reial Decret 2385/1985, de 27 de desembre, sobre modificació de l'estructura orgànica de l'Organització Nacional de Cecs Espanyols (BOE 2-6-1986).

Conflicte positiu de competència 533/1986, plantejat pel Govern respecte d'una Resolució de 5 de desembre de 1985, de la Conselleria de Treball i Seguretat Social del Consell de Govern de la Junta d'Andalusia (BOE 6-6-1986)

Conflicte positiu de competència 531/1986, plantejat pel Govern, en relació

amb l'article 12.3 i 19.1 paràgraf 2, del Decret 127/1986, de 17 d'abril, de la Junta de Galícia, pel qual es desenvolupa parcialment la regulació sobre òrgans rectors de les Caixes d'Es-talvis (BOE 6-6-1986).

de Las Palmas de Gran Canària, per suposta inconstitucionalitat de l'article 33 i disposició transitòria 9.ª de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública (BOE 17-6-1986).

Conflicte positiu de competència 507/1986, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 2377/1985, de 18 de desembre, de Normes Bàsiques sobre Concerts Educatius (BOE 17-6-86).

Conflicte positiu de competència 591/1986, promogut pel Govern Basc, en relació amb el Reial Decret 2615/1985, de 4 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament d'Entitats de Previsió Social (BOE 23-6-1986)

Conflicte positiu de competència 560/1986, promogut pel Govern, en relació amb el Decret 371/1985, de 19 de desembre, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, pel qual s'autoritza la línia de transport d'energia elèctrica de 380 KV «Vandellòs-Punt Centre Rubí» (BOE de 17-6-1986).

Conflicte positiu de competència 604/1986, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reglament d'Entitats de Previsió Social, aprovat pel Reial Decret 2615/1985, de 4 de desembre (BOE 23-6-1986).

Conflicte positiu de competència 576/1986, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 111/1986, de 10 de gener, de desenvolupament parcial de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol (BOE 17-6-1986).

Plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat 600/1986, promoguda per la Secció Primera de la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Nacional, per suposta inconstitucionalitat de determinats preceptes de la Llei 48/1984, de 26 de desembre, reguladora de l'objecció de consciència (BOE 25-6-1986).

Conflicte positiu de competència 16/1986, promogut pel Govern, en relació amb una Ordre de 12 d'agost de 1985, del Departament d'Indústria i Energia del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, sobre les normes tècniques a complir pels vehicles dedicats al transport escolar o de menors (BOE 17-6-1986).

Conflicte positiu de competència 482/1986, promogut pel Consell de Govern de la Diputació Regional de Cantàbria, en relació amb una Resolució de la Diputació General de Belles Arts i Arxius del Ministeri de Cultura del 13 de gener de 1986, per la qual es va acordar incoar expedient de declaració de bé d'interès cultural, amb categoria de monument, a favor de l'edifici del «Mercat de l'Est», de Santander (BOE 26-6-1986).

Plantejament de les qüestions d'inconstitucionalitat 548 i 549/1986 promogudes per la Sala del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial

Conflicte positiu de competència 17/1985, promogut pel Govern de la Nació, en relació amb una Ordre de 17 de juliol de 1985, del Conseller del

Departament d'Economia i Hisenda del País Basc, sobre valors aptes per a la cobertura i reserves tècniques d'Entitats d'assegurança, de capitalització i estalvi i Entitats de previsió social voluntària amb seu a la Comunitat Autònoma del País Basc (BOE de 27-6-1986).

Conflicte positiu de competència 592/1986, plantejat pel Govern Basc, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 111/1986, de 10 de gener, de desenvolupament parcial de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol (BOE de 28-6-1986).

Conflicte positiu de competència 597/1986, promogut per la Junta de Galícia, en relació amb el Reial Decret 111/1986, de 10 de gener, de desenvolupament parcial de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol (BOE de 28-6-1986).

Juliol

Conflicte positiu de competència 598/1986, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb un escrit del Director General de la Salut Pública del Ministeri de Sanitat i Consum, dirigit amb data 26 de febrer de 1986 al Director general de la Salut Pública del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya, pel qual es comunica que són de l'exclusiva competència de l'Administració de l'Estat les prèvies visites d'inspecció de les Empreses establertes en l'àmbit territorial de Catalunya, a efectes de ser autoritzades per l'intercanvi intracomunitari de carns fresques a partir de l'entrada d'Espanya a la C.E.E. (BOE 2-7-1986).

Conflicte positiu de competència 642/1986, plantejat pel Govern en relació amb la Resolució de 18 de desembre de 1985, del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, per la qual s'ordena la inscripció, tramesa al CMAC i la publicació de l'acord d'extensió del Conveni Col·lectiu dels treballadors del camp de la província de Lleida als de la província de Tarragona (BOE 2-7-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 614/1986, plantejat pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei del Parlament de Catalunya 1/1986, de 25 de febrer, sobre la Pesca Marítima a Catalunya (BOE 2-7-1986).

Conflicte positiu de competència 613/1986, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 337/1986, de 10 de febrer, pel qual es regula el procediment pel reconeixement per l'Estat de les Organitzacions de la pesca i les seves associacions (BOE 4-7-1986).

Conflicte positiu de competència 522/1986, promogut per la Junta de Galícia, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 2377/1985, de 18 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de Normes Bàsiques sobre Concerts Educatius (BOE 7-7-1986).

Conflicte positiu de competència 649/1986, promogut pel Govern Basc en relació amb determinats preceptes de l'Ordre 7/1986, de 27 de gener del Ministeri de Defensa, per la qual s'aprova la normativa aplicable al transport de mercaderies perilloses per carretera en vehicles de les Forces Armades (BOE 7-7-1986).

Conflicte positiu de competència 652/1986, promogut pel Govern en relació

amb una Ordre de 29 de gener de 1986 de la Conselleria de la Presidència de la Junta de Galícia, per la qual s'aprova el model de guia provisional per a màquines recreatives a Galícia (BOE 7-7-1986).

Conflicte positiu de competència 648/1986, plantejat pel Govern Basc, contra el Reial Decret 337/1986, de 10 de febrer, pel qual es regula el procediment pel reconeixement per l'Estat de les Organitzacions de la Pesca i les seves Associacions (BOE 15-7-1986).

Conflicte positiu de competència 676/1986, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb una Ordre del Ministeri de Justícia de 7 de febrer de 1986, per la qual es convoca concurs per a cobrir vacants de Magistrats, pel que es refereix a les places ubicades a Catalunya (BOE 15-7-1986).

Conflicte positiu de competència 686/1986, plantejat per la Junta de Galícia, en relació amb l'Ordre d'11 de desembre de 1985, del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, per la qual s'estableixen nous límits a les aigües del port de Marín (BOE de 15-7-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 706/1986, promogut pel Govern Basc, contra determinats preceptes del Reial Decret Llei 1/1986, de 14 de març, de mesures urgents administratives, financeres, fiscals i laborals (BOE de 15-7-1986).

Conflicte positiu de competència 732/1986, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 382/1986, de 10 de febrer, pel qual es crea, organitza i regula el funcionament del Registre d'Entitats Locals (BOE 21-7-1986).

Conflicte positiu de competència 733/1986, plantejat pel Consell Executiu

de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'Ordre de 27 de febrer de 1986, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per la qual s'estableix la reserva de la denominació del «Cava» pels vins espumosos de qualitat elaborats pel mètode tradicional a la regió que es determina (BOE 21-7-1986).

Conflicte positiu de competència, plantejat pel Govern Basc, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 382/1986, de 10 de febrer, pel qual es crea, organitza y regula el funcionament del Registre d'Entitats Locals (BOE 21-7-1986).

Agost

Conflicte positiu de competència 717/1986, plantejat per la Junta de Galícia, en relació amb l'omissió del Reial Decret de Traspassos de les funcions, serveis i mitjans materials i personals en matèria de Xarxa de Paradors Nacionals de Turisme situats a Galícia i l'hostal dels Reis Catòlics, a Santiago de Compostela i denegació presumpta de la petició de traspàs (BOE 4-8-1986).

Conflicte positiu de competència 798/1986, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 518/1986, de 7 de març, pel qual es dona compliment a la disposició addicional segona de la Llei 2/1986, de 7 de gener, per la qual es lliberalitza el cultiu de l'arròs (BOE 5-8-1986).

Conflicte positiu de competència 813/1986, promogut pel Govern, en relació amb determinats preceptes del Decret del Govern Valencià 8/1986, de 10 de febrer, pel qual es desenvolupa

la Llei 11/1985, de 25 d'octubre, de Cooperatives de la Comunitat Valenciana, en matèria de Cooperatives de Crèdit (BOE 5-8-1986).

Conflicte positiu de competència i alternativament impugnació 812/1986, promoguts pel Govern, en relació amb una Ordre del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, de 24 d'abril de 1986, sobre regulació dels canvis de base temporal als ports del litoral de Catalunya, pels vaixells de cerc, excepte en els articles 9 i 10 (BOE 5-8-1986).

Conflicte positiu de competència 223/1986, promogut pel Govern, en relació amb un Acord de 5 de setembre de 1985, del Consell de Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, sobre operacions avalades per les Societats de Garantia Recíproca (BOE 5-8-1986).

Conflicte positiu de competència 200/1986, promogut pel Govern en relació amb el Decret 270/1985, de 19 de setembre, de la Generalitat de Catalunya, regulador, en l'àmbit territorial de Catalunya, de les activitats relatives a la televisió (BOE 6-8-1986).

Conflicte positiu de competència 234/1986, promogut pel Govern de la Nació amb determinats preceptes del Decret 279/1985, de 12 de setembre, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, pel qual es regula la creació del Registre d'Empreses Periodís-

tiques i Agències Informatives de Catalunya (BOE 6-8-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 809/1986, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra determinats preceptes de la Llei 13/1986, de 14 d'abril, de Foment i Coordinació General de la Investigació Científica i Tècnica (BOE 6-8-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 825/1986, promogut pel Parlament de Catalunya contra determinats preceptes de la Llei 13/1986, de 14 d'abril, de Foment i Coordinació General de la Investigació Científica i Tècnica (BOE de 6-8-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 826/1986, promogut pel Parlament de Catalunya contra determinats preceptes del Reial Decret Legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local (BOE de 6-8-1986).

Conflicte positiu de competència 838/1986, plantejat pel Govern Basc en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 646/1986, de 21 de març, pel qual s'aprova el Reglament General sobre Producció de Llavors i Plantes de Viver (BOE 11-8-1986).

Recurs d'inconstitucionalitat 839/1986, promogut pel Govern Basc contra el Reial Decret Legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local (BOE 11-8-1986).